

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió d'Empresa i Treball

Sessió 29, dijous 5 de març de 2026

Presidència de la Il·lma. Sra. Maite Selva i Huertas

Sessió 29 de la CET

La sessió de la Comissió d'Empresa i Treball (CET) s'obre a ****. Presideix Maite Selva i Huertas, acompanyada de la vicepresidenta, Lúdia Ferré Ferré, i de la secretària, Laura Fernández Vega. Assisteix la Mesa la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Hi són presents [Francesc Jesús Becerra Ramírez](#), [Elena Díaz Torrevejano](#), [Natàlia Fabian Corbacho](#) i [Conchi Jiménez Cruz](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Joan Canadell i Bruguera](#), [Noemí Nieto i Fumanal](#) i [M. Àngels Planas i Crous](#), pel G. P. de Junts; [Jordi Albert i Caballero](#), [Laia Cañiguerol Olivé](#) i [Joan Ignasi Elena Garcia](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Míriam Casanova Domènech](#) i [Àngels Esteller Ruedas](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Javier Ramírez Gutiérrez](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Lluís Mijoler Martínez](#), pel G. P. Comuns, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00022/15). Departament d'Empresa i Treball. Compareixença del Govern per a informar sobre el contingut del pressupost del Departament i dels organismes i les entitats que en depenen (art. 131.4 RPC)

La presidenta

Bona tarda.

**Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya
per al 2026 (compareixença del Govern)**

200-00022/15

Anirem per donar inici en aquesta comissió a la presentació del projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026. Abans de res, donem la benvinguda al molt honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, el conseller d'Empresa i Treball, i al secretari general, el senyor Pol Gibert Horcas. Benvinguts. Per un temps d'una hora té temps per poder fer aquesta exposició d'aquests pressupostos i després cada grup parlamentari tindrà deu minuts cadascun d'ells. El conseller tornarà a tenir mitja hora, trenta minuts, i després cada grup parlamentari cinc minuts. D'acord?

Conseller, quan vulgui. Perdoneu, un momentet, que m'he oblidat de dir que després de la primera intervenció de tots els grups parlamentaris farem, si us sembla bé, cinc minuts de recés i tornarem a activar la comissió. D'acord?

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé, doncs, moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyores i senyors diputats. Permetin-me començar agraint la presència al meu costat del secretari general, el Pol Gibert, així com dels representants del Departament que avui també ens acompanyen. De forma molt especial, vull mencionar l'equip de la Direcció de Serveis i del Gabinet Tècnic del Departament per la feina que han fet i que a mi em facilita aquesta presentació.

Fa pocs dies vaig comparèixer en aquesta sala, en una altra sala que no era aquesta, just per explicar-los a vostès el que era el contingut del pacte nacional de la indústria. Aquell dia va sortir el tema de forma puntual, però era evident que, sense els pressupostos, bona part d'aquell pacte era també una bona, segur, molt bona, elaborada, però només declaració d'intencions polítiques.

Avui vinc a aquesta comissió amb la voluntat d'estendre l'esperit del pacte també en clau d'aprovació de pressupostos. El Departament d'Empresa i de Treball té una particularitat, que vull compartir amb vostès, que és que fa de la concertació el seu autèntic instrument per poder treballar. És un departament d'entesa i és un

departament de pacte, dues branques d'un Govern que no sempre han anat juntes, que sovint, com un Janus, ha mirat cap a una banda i cap a una altra, però que, en aquest cas, pretenen anar de la mà cap a una mateixa direcció.

Aquest és el punt de partida, però en son més. El Departament d'Empresa i Treball és, com els deia, necessàriament, un departament de concertació entre sindicats i patronals. Tant és així que aquest Govern, com vostès saben, va crear a l'inici d'aquest mandat una Direcció General del Diàleg Social.

Som també el departament que fa seure a la mateixa taula les empreses i els treballadors com a elements indispensables i indissolubles del que és l'economia del nostre país per trobar sortides a conflictes laborals o possibles tancaments quan es dona.

Som un departament que, necessàriament, ha d'anar de la mà i ha d'anar coordinat amb molts altres departaments, Economia, Territori, Educació per a la formació professional, Drets Socials, Recerca i, en definitiva, tots aquells que puguin ajudar a que la nostra economia vagi molt millor.

Un departament, hi insisteixo, igual algú de vosaltres pensa que m'estic fent pesat, que està bolcat en l'entesa i en la voluntat que s'arribi als acords. I els hi haig de dir que també és un departament que busca aquest acord, que aquests comptes es puguin arribar a aprovar, perquè entenem que és el millor pel nostre país.

Abans, permetin-me, d'entrar en el que és pròpiament el contingut del pressupost, quant al que és aquest departament, que fem una petita repassada, un petit repàs del que és el nostre panorama actual des de la perspectiva del context econòmic. Catalunya inicia aquest any 2026 amb una economia que, malgrat una incertesa que cada vegada veiem que és més incerta, i permetin-me el joc de paraules, provocada per les tensions geopolítiques, afectació, per tant, de les cadenes de subministrament, inestabilitat aranzelària, etcètera, etcètera, ha demostrat que té, i val la pena que ho reconeguem, una robusta i una capacitat d'adaptació prou important.

La pauta que dibuixen els principals indicadors ens diu que tenim una certa desacceleració, és veritat, però amb uns fonaments sòlids, també és veritat. Primer de tot, un mercat de treball amb màxims d'ocupació. Segon, una taxa d'atur amb

mínims durant una dècada. I tercer, una base exportadora àmplia que, tot i l'augment, permetin-me l'adjectiu, indiscriminat del proteccionisme, manté el pols i es diversifica cada vegada més en els mercats. Cal tenir present aquest rerefons de cara als pressupostos de l'any 2026.

Els hi prego, els hi demano que tinguin molt present la situació que està vivint Catalunya, l'Estat, Europa, el món a l'hora de prendre decisions. Són uns pressupostos que volen girar entorn al capital humà, a la transició verda i digital, al suport a la competitivitat.

L'any 25 l'economia catalana va registrar un creixement del 2,7 per cent. Primera senyal, primer símptoma d'aquesta desacceleració. Veníem de l'any 2024, on vam ser la regió europea, com sempre repetim, que més havia crescut a Europa amb un 3,6. Ara un 2,7, en aquesta línia, com els deia, de desacceleració. Un punt per sota de l'Estat, però clarament per sobre, i també cal reafirmar-ho, de la mitjana de la Unió Europea.

Aquest diferencial positiu respecte a Europa indica una major capacitat de dinamisme en un escenari que ve marcat per aquesta desacceleració a la qual feia referència i una gran incertesa política. La previsió d'un creixement del 2,1 per cent per a l'any 26 apunta a aquesta moderació coherent amb una fase més madura del nostre cicle econòmic i amb la persistència d'incerteses globals que, com anem veient, no van de més a menys, sinó tot el contrari.

Tanmateix, aquest ritme continua situant Catalunya en una senda expansiva prou sòlida. Aquesta combinació de moderació i avantatge relatiu davant d'Europa és un indicatiu de fins a quin punt el nostre teixit productiu ha mantingut l'atracció malgrat un entorn internacional cada vegada més complicat i més complex.

El fet de créixer per sobre de la mitjana europea reforça la posició relativa de Catalunya com a economia molt competitiva dins d'un espai comunitari amb capacitat d'atracció d'inversió i de generació d'activitat econòmica. No obstant, la lleu moderació prevista obliga a consolidar altres factors rellevants i importants de competitivitat estructural, productivitat, innovació i capital humà per sostenir el creixement a mitjà termini.

Aquest dinamisme macroeconòmic té un reflex directe, que m'agradaria destacar, en el mercat del treball. L'any 2025 la taxa d'ocupació per a la població d'entre vint i seixanta-quatre anys es va situar al 76,4 per cent, amb més de 3,8 milions de persones ocupades i un increment interanual del 2,1 per cent, d'acord amb les dades de l'Idescat.

Aquests registres apunten a una economia capdavantera en creació de llocs de treball dins de l'Estat i molt ben posicionada en l'òrbita europea. Es tracta d'un nivell elevat de perspectiva històrica que evidencia un mercat de treball capaç d'absorbir mà d'obra en un context de creixement moderat. Una taxa d'ocupació elevada té implicacions macroeconòmiques clares que els hi voldria destacar.

Una àmplia base de cotitzants reforça la sostenibilitat de les finances públiques, impulsa la demanda interna a través del consum privat de les llars i reflecteix una major integració de la població en edat de treballar al sistema productiu. Tot i així, l'augment quantitatiu de l'ocupació ha d'anar acompanyat d'una millora qualitativa en termes d'estabilitat, en termes de salaris i d'adequació de competències per tal de traduir-se en guanys de productivitat.

Ara bé, més enllà d'aquest volum d'ocupació, és fonamental analitzar-la, la qualitat i la seva estructura. En aquest sentit, destaca el pes, i això és una dada molt –molt– important, de la indústria de tecnologia alta i mitjana, que l'any passat, l'any 2025, representava el 6,6 per cent del total de persones ocupades. Una proporció superior, molt superior a la mitjana europea i molt per sobre –molt per sobre– del conjunt de l'Estat.

Una economia amb un pes en sectors tecnològics i és una economia amb més potencial d'innovació, amb millors salaris mitjans i amb una menor vulnerabilitat davant la competència basada exclusivament en costos. Aquest posicionament reforça el potencial de Catalunya per consolidar-se com a pol tecnològic i industrial del sud d'Europa. D'això justament en parlàvem fa quinze dies quan vaig venir a presentar-los el nou pacte nacional de la indústria, i aquests pressupostos també van d'això.

Aquesta evolució positiva del mercat

Fitxer 2

laboral també es posa de manifest en la reducció de l'atur. Segon element.

L'any 25, la taxa d'atur es va situar al 8,4, amb 357.000 persones desocupades, fet que suposa una disminució del 4,4 per cent en nombre d'aturats, és a dir, 16.600 persones menys que l'any anterior. Amb les dades recents també veiem que Catalunya registra l'atur més baix en un febrer des de l'any 2008 i un increment interanual de l'ocupació de gairebé 74.000 persones. I avui l'atur se situa en 327.253 persones registrades, amb un descens del 2,1 per cent respecte de l'any passat.

Catalunya té actualment 3,9 milions de persones afiliades a la Seguretat Social, la xifra més alta en un mes de febrer des de l'any 2004.

El repte principal és disminuir l'atur estructural i de llarga durada, així com adaptar les competències de la població activa a les necessitats dels sectors emergents.

El bon comportament de l'activitat, de l'ocupació s'emmarca en el sector també exterior, que continua sent un dels pilars de la nostra economia. Celebrem, estic convençut que tots, que les exportacions catalanes hagin superat de nou els 100.000 milions d'euros per tercer any consecutiu. No només això, sinó que aquest darrer any 25 s'ha obtingut la xifra rècord d'aquests tres anys que els deia, i té un valor afegit molt important, que ha sigut l'any dels aranzels de l'Administració dels Estats Units, per una banda, i ha sigut també l'any, cal tenir-ho molt present, de la pesta porcina, que va afectar el sector al sector agroalimentari els mesos de novembre i de desembre i que encara ens està afectant ara.

Celebrem, per tant, aquestes dades que tenim, com els deia, en base al que ens ha aportat el Ministeri d'Economia, Comerç i Empresa, amb una bona taxa de cobertura, un 88,1 per cent. Una taxa de cobertura propera al noranta per cent indica de forma clara que les exportacions gairebé compensen el volum d'importacions, contribuint a aquest equilibri exterior i reduint la dependència del finançament extern.

Aquest volum consolida Catalunya com un dels principals motors exportadors de l'Estat i reflecteix la forta orientació internacional del seu teixit empresarial, capaç d'assolir màxims històrics en un context de demanda mundial moderada i, a més, amb els elements que els deia abans de l'any 25. Això tot i aquesta davallada del

3,4 per cent de les exportacions als Estats Units, que tenen una importància molt rellevant, un mercat que representa el 4,2 per cent del total i és el sisè destí en importància, la qual cosa posa de manifest la vulnerabilitat davant de mesures proteccionistes.

Malgrat tot això, el conjunt de les nostres exportacions van créixer un 0,6 per cent, fet que evidencia la capacitat de diversificació geogràfica i sectorial de les nostres empreses. Aquesta diversificació actua com un mecanisme de resiliència, permetent compensar retrocessos puntuals en determinats mercats amb avenços en d'altres. I aquesta dada il·lustra també la importància estratègica de no concentrar excessivament el comerç exterior en pocs socis i de reforçar la presència en àrees amb major potencial de creixement. Com m'han sentit dir en més d'una ocasió, ara és hora de tenir més ous i en diferents cistells.

A la complexitat i incertesa que ens exposa l'Administració dels Estats Units, cal tenir presents factors també que ens han afectat especialment, com els deia, la pesta porcina el mes de novembre i de desembre. Malgrat el context, les exportacions de porcí en concret han mostrat una evolució resilient en el conjunt de l'any, amb un augment del volum global del 6,6 per cent i un lleu descens del valor, menys 1,1 per cent, per la reducció del preu mitjà.

En canvi, en d'altres..., i a resultes també del que els comentava de la política aranzelària dels Estats Units, ara tenim un nou focus, que s'ha de destacar, de preocupació per les derivades de la nova escalada bèl·lica al Pròxim Orient. Un conflicte que sabem que comença amb una bomba fa pocs dies, però que no sabem quines conseqüències econòmiques ni de temps tindrà. Perquè no fa falta que els recordi que ens pensàvem que la guerra entre Ucraïna i Rússia duraria poc i ja portem més de quatre anys. Això té unes connotacions molt importants en el sector econòmic, en tots els sectors econòmics, com per exemple, el primer termòmetre és el cost de l'energia, que sempre comporta altres derivades econòmiques. Els en faig una petita menció: actualment hi han 2.141 empreses catalanes que exporten de forma regular a la regió, sobretot als Emirats Àrabs Units, a Israel i a Aràbia Saudita. Les exportacions catalanes a l'Orient Mitjà van assolir l'any passat la quantitat de

2.500 milions d'euros i totalitzen el 2,5 per cent del total que exporta Catalunya al món.

A través d'Acció, ja hem posat a disposició de les empreses un canal per resoldre els problemes d'operativa i logística a l'Orient Mitjà. Un canal que respon en menys de quaranta-vuit hores qualsevol dubte, incidència o problemàtica relacionada amb l'activitat empresarial a la regió.

Permetin-me, per anar acabant amb aquesta petita radiografia prèvia, dir també que en aquest moment en el qual comparec no sabem ni podem saber on ens portarà l'anunci del president Trump de tallar les relacions amb Espanya. És veritat que les relacions comercials amb els Estats Units no són bilaterals Espanya - Estats Units, sinó que estan en el marc d'uns acords amb el conjunt de la Unió Europea. Però com tots vostès saben, igual que jo, això va lligat al seu arbitri. No obstant, nosaltres reaccionem ràpidament davant de tots els escenaris, com ja vam fer fa més d'un any amb el pla Responem i com hem fet ara, tal com els deia amb aquest canal a través d'Acció per solucionar els problemes o conflictes que puguin tenir les nostres empreses a l'Orient Mitjà.

Aquest és el marc macroeconòmic –amb el que ja acabo– en què s'inscriuen aquests pressupostos que avui venim a explicar aquí des de la perspectiva del nostre departament per a l'any 2026, amb l'objectiu de reforçar els fonaments d'un creixement inclusiu i sostenible i orientat al futur.

Començo, en termes generals, això ja ho saben vostès, es tracta d'un creixement molt gran, d'un 22,8 per cent, pràcticament un 23 per cent, que situa el pressupost, la proposta de pressupost en els 49.162 milions d'euros, un augment d'aquest percentatge que els deia que són un augment de 9.126 milions d'euros. Són, per tant, uns comptes ambiciosos en clau de transformació del nostre país.

A més, en concret, per al conjunt del foment de l'activitat econòmica, part del pressupost dirigida de forma directa per a l'activitat econòmica arriba a una xifra global de 760 milions d'euros en partides tant en empresa i treball com en economia, o com, per exemple, en territori i en qüestions com els polígons industrials o també l'energia.

Ara sí, si em permeten, ens endinsem a les xifres del pressupost del Departament d'Empresa i de Treball, que se situa en una quantia de 1.506 milions d'euros, un augment del 12,7 per cent en relació amb el darrer pressupost, que va ser el de l'any 23. Per tant, un augment de 169 milions d'euros, gairebé 170 milions d'euros més.

I mirant l'homogeni, que és especialment complicat en un departament que ara inclou a més treball i que en altres moments havia també inclòs universitats i recerca, l'increment del pressupost sobre el 2015 és d'un 122 per cent.

Un pressupost que consolida un creixement sostingut respecte a exercicis anteriors, que inclou un augment del capítol 7, transferències de capital, amb 28,7 milions d'euros, del 40,6 per cent, dels quals 21,4 milions es destinaran a ajuts a la indústria catalana i 5 milions es destinaran a Acció per a les seves línies d'ajuts. Un increment del capítol 1, remuneracions de personal, de 17 milions d'euros, que respon a l'actualització dels increments retributius dels darrers anys de pròrroga, així com a l'impacte de la darrera reestructuració. I l'increment del capítol 4, en les transferències corrents, que inclouen també les aportacions corrents a les entitats de l'agrupació del Departament d'Empresa i de Treball, amb 129 milions d'euros, un 11,5 per cent, com a conseqüència principal de l'increment de fons finalistes i afectats.

A títol d'exemple, pujada, primer, de recursos procedents de fons de transició nuclear fins a 51 milions d'euros. Segon, creixement dels recursos procedents de l'impost d'estades en establiments turístics, en 31 milions d'euros. Tercer, increment de recursos procedents de l'Estat a través de la Conferència Sectorial d'Ocupació i Afers Laborals, en 23 milions d'euros, o l'augment de recursos dels fons Feder, en 7 milions d'euros.

Aquest nostre pressupost és un pressupost que fa justícia al lema que saben vostès que utilitzem des del Govern de la «prosperitat compartida», una prosperitat compartida que concebem, que considerem que s'ha de donar a través de factors clau com són, per exemple, la digitalització, la industrialització, la innovació, la descarbonització, la internacionalització, el treball digne per a tothom, el foment de comerç, la defensa dels consumidors o un turisme sostenible i, per què no?, també un equilibri territorial i social que s'apliqui a tot plegat.

Aquests són els nostres propòsits, a través dels quals plantegem la nostra feina en aquest any que tenim per davant i a través dels quals ordenem i avancem cap als nostres projectes i objectius. I a través d'aquests propòsits i projectes anem articulant els recursos pressupostaris en diversos eixos estratègics que responen als principals reptes econòmics i socials del nostre país.

El primer gran àmbit és el treball digne per a tothom, que concentra 662 milions d'euros, és a dir, el 44 per cent del pressupost total del departament. Aquest és el principal objectiu o la principal prioritat pressupostària i reflecteix el compromís en la millora de l'ocupabilitat, la reducció de l'atur i la qualitat de les condicions laborals de totes les persones treballadores. La major part dels recursos, 569,7 milions, es destinaran a polítiques actives d'ocupació orientades a facilitar la inserció laboral i acompanyar les persones en la seva trajectòria professional. Els estic parlant, evidentment, del Servei d'Ocupació de Catalunya. Un SOC que pronostica que atindrà més d'1 milió de persones i més de 25.000 empreses. Ho reitero, persones i empreses.

Sumant diferents partides, també invertirem més de 30 milions d'euros per a programes de treball autònom, ajudant més de quatre mil autònoms.

A més, 71,8 milions d'euros es dirigeixen a la formació per a l'ocupació, amb l'objectiu d'adequar les competències de les persones treballadores a les necessitats del mercat laboral. Un mercat laboral que canvia cada vegada de forma més ràpida. Aquesta és avui una tasca important, adequar els currículums professionals a les necessitats del present, que no són iguals que les que teníem ni ahir ni abans-d'ahir. La major part d'aquesta feina la fa el Consorci de la Formació Contínua, que formarà més de 145.000 persones ocupades. A aquestes podríem sumar també les més de 63.000 persones formades al SOC en clau de preparació laboral.

I finalment, 20,4 milions d'euros es dediquen a actuacions vinculades a la qualitat del treball, promovent entorns laborals més estables, més segurs i més equitatius.

Avui, i ja n'hem parlat en altres ocasions, ens cal més que mai parlar de prevenció de riscos laborals, i en això treballarem.

El segon eix estratègic és el de l'equilibri social i territorial, amb una dotació de 239,7 milions d'euros, que representa el 16 per cent del pressupost del departament.

Aquest àmbit té com a objectiu reduir desigualtats i garantir oportunitats arreu del territori. En concret, 199,8 milions d'euros es destinen a programes d'inserció laboral i al tercer sector, potenciant els programes adreçats a col·lectius amb especials dificultats, com persones amb discapacitat o en risc d'exclusió social. Aquí s'hi ubica el finançament dels centres especials de treball i el conjunt

Fitxer 3

de programes i convocatòries de subvencions per ajudar aquests col·lectius en l'àmbit laboral.

Amb aquests comptes finançarem més de 200 CETS que ocupen a més de 30.000 persones treballadores, de les quals més de 24.000, és a dir, un 80 per cent tenen una discapacitat. Paral·lelament, 37,5 milions d'euros es dirigiran al foment de l'economia social i solidària, reforçant models empresarials arrelats al territori i amb un fort impacte social com cooperatives o comunalitats. Comptem amb tot un ecosistema d'economia social molt potent, repartit per tot el nostre territori i amb un fort impacte social. Nosaltres el que volem, i això és el que volem que vostès coneguin, és que aquesta tasca s'ha de mantenir. No només s'ha de mantenir, sinó que s'ha de fer, que sigui més forta, més robusta i més sòlida.

D'aquesta manera, en clau de territori del nostre país, vull passar a un àmbit que també el mirem amb aquest enfocament: la industrialització, un factor clau per als nostres comptes, un factor clau per al nostre país. Aquesta industrialització i el suport a l'empresa, autònoms i emprenedors, el pressupost assignat és de 264,2 milions d'euros, en total un 18 per cent. Aquesta partida té com a finalitat impulsar la competitivitat del teixit productiu català i afavorir la creació i la consolidació de l'activitat econòmica. Dins d'aquest eix hi ha 144,3 milions d'euros que es destinaran al suport directe a la indústria, i que res té a veure amb el Pacte Nacional per la Indústria, que ja en parlarem i que està a part.

Aquesta despesa consolida més de 50 milions d'euros en la política d'ajuts directes a les inversions industrials en termes de descarbonització, digitalització 4.0 i reindustrialització. No m'hi estendré en aquest punt, hi insisteixo, donada la meva

recent intervenció per explicar el pacte nacional a la indústria, que crec que va ser fa uns quinze dies.

També comptem amb els 73,9 milions procedents dels fons de transició nuclear per garantir alternatives econòmiques als noranta-sis municipis dels territoris afectats, i 43,4 milions d'euros a programes d'autònoms, emprenedors i foment empresarial. Pel que fa als emprenedors, amb els diferents programes amb els quals comptem, com per exemple el de segones oportunitats, el Tu+1 o el Emprèn CAT, podem arribar a ajudar a més de deu mil persones que ho necessiten.

En la mateixa direcció volem presentar la nova Estratègia d'innovació empresarial 2026-2030 per al foment de la recerca i del desenvolupament empresarial, la promoció de l'ecosistema i l'enfortiment de les *Start-up* i de les *Spin-off Deep Tech*.

En l'àmbit de la sostenibilitat turística, el departament hi dedica cent 113,1 milions d'euros, és a dir, un 8 per cent del total. Aquesta inversió s'orienta a promoure un turisme de qualitat, amb 49,6 milions d'euros per al Fons per al foment del turisme, del qual arriben les subvencions al nostre món municipal. Com dèiem, des de la nostra estratègia, volem més Catalunya i millor turisme: més Catalunya i millor turisme. I per a això va en aquests diners: un turisme de més qualitat per al conjunt del nostre país.

També, a reforçar la promoció del nostre país, amb 43,4 milions que destinem a grans projectes que ens mostren el món, projectem Catalunya al món, com ha estat, per exemple, aquest any 2025 la Regió Mundial de la Gastronomia, o com serà aquest any del turisme cultural i en el conjunt de la tasca que fa l'Agència Catalana de Turisme per explicar-nos i ubicar-nos en el món. I a tot això cal sumar la necessitat d'una ordenació turística amb 19,5 milions d'euros. L'objectiu no és cap altre que avançar cap a un model turístic més sostenible, més equilibrat i generador de més valor afegit.

En la part inicial de la intervenció els feia referència als factors geopolítics, a les tensions geopolítiques que estem vivint, i això ens fa parlar especialment del context de les importacions i de les exportacions. Per tant, parlar del que és o del que suposa la internacionalització. Aquí cal parlar de la gran tasca que es fa per ajudar a acompanyar a Internacionalitzar les nostres empreses, feina que es fa des d'Acció.

Una internacionalització que compta amb una dotació de 46,1 milions d'euros, que representa el 3 per cent del nostre pressupost. D'aquesta quantitat, 29,2 milions d'euros es destinen a l'ampliació del mercat exterior per a les empreses catalanes, facilitant la seva presència en nous mercats sabent. Saben vostès que fa quinze dies, com els deia, es va presentar també la iniciativa Catalunya exporta en un nou programa públic-privat per facilitar que dues mil noves empreses comencessin a exportar.

Ahora, en aquest àmbit, 5,6 milions es dediquen a l'atracció d'inversió estrangera, amb la voluntat de captar projectes estratègics que generin ocupació i dinamització econòmica. Volem incrementar un 20 per cent la inversió estrangera captada a través de la nova estratègia de captació i de retenció d'inversions, arribant als 1.250 milions d'euros l'any 2026. Com saben vostès, l'any passat va ser el primer any que es va superar la quantitat dels 1.000 milions d'euros d'inversió de captació pública d'inversió estrangera.

Una altra qüestió important i rellevant el foment del comerç i la defensa del consumidor, íntimament lligades les unes amb les altres, disposen de 32,2 milions d'euros, és a dir, el 2 per cent del pressupost del departament. En concret, són 22,1 milions d'euros que es dirigeixen al suport del comerç, l'artesania i la moda de Catalunya, reforçant el model de proximitat i la competitivitat del sector. Ens interessa de forma molt especial ser capaços de revitalitzar el nostre comerç dels centres històrics amb un canvi de paradigma que passa per integrar la planificació comercial amb la planificació urbanística. Saben que comptem amb una potent prova pilot que es desenvolupa en dotze capitals de comarca i que rebran fins a 80.000 euros per elaborar mapes de teixit comercial existent, anàlisis qualitatives de l'oferta i plans especials d'usos i d'activitats. També comptem amb 10,1 milions d'euros que es destinen a promoure un consum segur i responsable, garantint la protecció dels drets de les persones consumidores.

Finalment, i últim, però no en importància, l'eix de la digitalització: compta amb 28 milions d'euros que ens han d'ajudar a la transformació digital del teixit econòmic i social, millorant la nostra productivitat i la competitivitat del nostre país. Aquesta partida es distribueix entre 10,4 milions per a congressos i esdeveniments digitals. I

us ho diem precisament ara que acabem d'estar presents al Mobile World Congress. I 9 milions també per a projectes d'innovació i iniciatives estratègiques com els que tenen a veure amb la intel·ligència artificial, el Catalunya Intel·ligència Artificial 2030 o L'estratègia de l'espai, també amb vocació temporal fins a l'any 2030.

Desenvoluparem deu projectes on la intel·ligència artificial i la tecnologia espacial hauria de generar un impuls competitiu en sectors com la salut, com la mobilitat, l'agricultura, l'energia o la manufactura. I tirarem endavant nou missions espacials noves satel·litàries a Catalunya durant l'any 2026. I impulsarem 50 empreses del sector de l'espai. Així mateix, finalment, 8,7 milions aniran per impulsar la digitalització d'empreses i de la ciutadania. I aquí penso, de forma especial, en el programa «Més Digitals» amb l'objectiu de lluitar contra la bretxa digital, promoure la igualtat d'oportunitats en aquest àmbit i capacitar i acompanyar la ciutadania en l'ús segur i responsable d'Internet i de les noves tecnologies.

Un programa que neix amb els fons de recuperació Next Generation i que volem que tingui continuïtat més enllà de l'expiració d'aquests fons, d'enguany, al mes de juny. Des de les feines que faig com a conseller, els vull dir, i algun dia els ho explicaré a títol personal, que és una de les feines més entranyables que he pogut fer. Durant l'any 2025 s'ha executat aproximadament 2,2 milions d'euros, amb un impacte directe a través de formacions presencials sobre més de 17.000 persones arreu de tot el territori. Per garantir la seva continuïtat ens proposem poder consolidar una dotació estructural anual de 2 milions d'euros.

I acabo, amb dos missatges. Satisfacció de poder comptar amb uns comptes públics com aquests per seguir tirant endavant les polítiques que necessita Catalunya. I un segon missatge, el d'allargar de nou la mà per treballar plegats i acordar els pressupostos que Catalunya creiem que necessita. Catalunya no pot, no hauria de perdre aquesta oportunitat d'incrementar el pressupost en 9.500 milions d'euros per enfortir els serveis públics del nostre país, perquè són senzillament molt necessaris.

En termes pròpiament polítics, crec que haig de dir que anem complint tots els acords amb els nostres socis d'investidura i creiem que podem mantenir aquesta dinàmica d'acord que porti el progrés de Catalunya. El país necessita que continuem fent aquesta feina.

Resto a la seva disposició.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. Doncs ara serà el torn dels grups parlamentaris, i el primer grup que correspon és Junts per Catalunya, amb el seu portaveu, el diputat senyor Joan Canadell. Endavant.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. I gràcies, conseller, per la presentació de les xifres. De fet, no ens ha aportat gaires novetats perquè el que avui ens ha explicat ja ho tenim per escrit. Però bé, jo, si m'ho permet, primer faré una valoració genèrica, general, i després em centraré més en el departament.

Mirin,. vostès venen aquests pressupostos com els més expansius de la història, i és cert a nivell de valor absolut. De fet, creixen, com vostè ha dit, gairebé un 23 per cent. Però la pregunta és com creixen, en base a què creixen, i creixen en base a més recaptació d'impostos i no pas en base a una millora del sistema de finançament o de l'estructura del model, o que d'alguna manera tinguem un canvi a nivell del finançament de l'Estat. Aquests pressupostos, també he de dir que no prioritzen la generació de riquesa, que per nosaltres és clau, ni tampoc la millora dels salaris – no és veritat–, ni tampoc una baixada de l'atur significativament. I a això m'hi referiré molt clarament.

No hi ha una aposta clara per la societat del coneixement, per la reindustrialització de valor afegit ni per a la sobirania tecnològica, que és el que nosaltres defensem des de Junts per Catalunya i en aquest Parlament, doncs, venim ja durant mesos parlant, o anys, d'aquest enfocament que a nosaltres ens agradaria, eh?: la transformació cap a la societat del coneixement.

Però és que, a més a més, vostè té la llufa, permeti-m'ho dir així, que és el departament que menys creix, 12,7 per cent. No n'hi ha cap que creixi menys que vostè. Quan en general creixen un 22,3 per cent, el seu creix un 12,7. És una declaració d'intencions. No crec que sigui per vostè. Segurament vostè volia créixer molt més, però, en tot cas, la responsabilitat màxima els pressupostos, que entenc que és de la senyora Romero o del president Illa, el que fa és que el departament

que menys creix és el que fomenta la riquesa. Per tant, va en contra del que nosaltres justament faríem. Hi va en contra, totalment. Perquè la millor manera de generar benestar és generar riquesa, poder-la repartir bé, que en això també hi estem d'acord, però generar riquesa.

Segona cosa molt important: escolti'm, aquest pressupost té un rècord d'expansió perquè és el que més recapta. És a dir, ha crescut un 28 per cent la recaptació fiscal respecte als del 2023. En tres anys ha crescut un 23 per cent. Però és que l'IRPF ha crescut un 37 per cent. Això qui ho paga? Se'n recorden d'en Pla quan deia «això qui ho paga?» Qui paga aquests pressupostos? La classe treballadora. I ara semblarà que jo soc de l'altre cantó. Però qui paga aquests pressupostos és la classe treballadora. Trenta-set per cent de l'IRPF. Vostès estan penalitzant el treball, perquè el que més fan és espremer la classe treballadora. Ho diuen els números. 37 per cent de creixement de la recaptació de l'IRPF. Catalunya ha crescut en PIB en aquests tres anys un 9 per cent. Ha crescut la inflació un 8/9 per cent. Per tant, aquest 37 per cent no té cap sentit si no és perquè realment ha crescut la recaptació final, perquè no s'ha deflactat, per exemple, l'IRPF, ni s'han baixat els trams als salaris més baixos, que és el que nosaltres fa temps i temps que venim demanant.

Per altra banda, parlem de dèficit fiscal. Miri, ara sembla que vostès, de cop i volta... Bé, vostè no, perquè vostè ja ve d'una tradició que defensava..., o sigui, anava en contra del dèficit fiscal. Jo ho recordo, eh? Però ara resulta que el senyor socialista també ho defensen. No han tingut més remei que calcular les balances fiscals i s'han donat compte que sí, hi ha un dèficit fiscal d'un 8,2 per cent, això es manté més o menys en els darrers anys, 21.000 milions d'euros per al 2022. Per cert, no s'han presentat les balances del 2023. Li demano si vostè sap per què no. Perquè les dades les tenen, eh? No les han presentat. Que potser les dades, els resultats eren molt pitjors? Perquè venim d'un 2021, que el dèficit fiscal era del 9,6. El 2022, 8,2. Clar, no sabem què hauria donat el 2023, però ens temem el pitjor.

Però els catalans pagarem, i això sí que ho sabem perquè ho diuen els pressupostos, 77.000 milions d'euros en impostos i tenim un pressupost de 49.000 milions. La diferència són de l'ordre de 28.000 milions d'euros, que ve a ser el dèficit fiscal.

Fitxer 4

Perquè vostès han calculat el del 2022, però amb el mateix 8,2 per cent al 2025 serien 26.000 milions. I si agafem el 9,6 per cent del 2021 sobre el PIB serien 31.000 milions. Per tant, aquests 28.000 milions ja és el dèficit fiscal. Estem parlant d'això.

Després vostès defensaran un model de finançament molt millor que genera 4.686 milions més sobre 26.000 o 31.000 milions. On ens quedarem? A 20.000, 25.000 milions de dèficit fiscal després del nou sistema de finançament, per tant, els que defensen això –i ara també miro els senyors d'Esquerra– facin-s'ho mirar. Aquí l'única solució per tenir un pressupost de debò és el concert econòmic –òbviament és la independència, però això és que ja (*remor de veus*) ni els companys d'Esquerra ens acompanyen. M'agradaria que es limitessin a no fer gaires comentaris, perquè si no, perdo el fil. Gràcies. Per tant, escolti'm, el concert econòmic és l'única alternativa que tenim. Evidentment, la independència, com deia, però és que amb això no ens acompanyen ni els de sempre

Partides socials. Escolti'm, Salut, Educació, Cultura. Salut, no cobreixen ni els 4.000 milions d'euros de dèficit que la consellera Pané ha reconegut, en cobreixen 2.600. No cobreixen ni els 4.000. Però és que Salut és el Departament responsable de que tinguem un absentisme –en gran part, i ho hem explicat– de que s'ha duplicat en els darrers deu anys. Perquè, escolti'm, les proves a Salut s'allarguen, vostès ho saben, les llistes d'espera són interminables, per tant, l'absentisme s'ha doblat perquè Salut no té el pressupost que ha de tenir. Per tant, el concert econòmic seria la solució també per abaixar l'absentisme; no tot, però una gran part.

Educació. Escolti'm, aquí hem aprovat tots plegats la llei, la LEC, la Llei d'Educació de Catalunya, per arribar al sis per cent del PIB en Educació. No arribarem al 4, o estarem al 4 amb aquest pressupost, igual que abans, no hem millorat tampoc, aquí.

En Cultura. Vam prometre també, vam aprovar el dos per cent. Tornem a l'u, com estàvem. En Recerca i Desenvolupament, la llei de la ciència, i la vam aprovar amb un u per cent públic. Estarem al 0,6 per cent com abans. És a dir, no hem avançat en res important per transformar aquest país.

Deute; parlem de deute. Noranta mil milions d'euros que reconeixen als pressupostos de deute. Suposant que el vint per cent que han negociat ERC i PSOE

es complís, suposant, ens quedariem en 72.000 milions d'euros. Segueix sent una barbaritat. Escolti'm, en aquest Parlament hem aprovat, a petició de Junts per Catalunya, la Comissió del Deute Històric amb els vots a favor d'Esquerra Republicana, de la CUP, en part també dels Comuns, òbviament, el vot en contra del PSC, que s'ha de condemnar tot el deute perquè això ens ho han vingut a dir els experts economistes, que el deute generat a la Generalitat és culpa de l'infrafinançament, no el vint per cent, no, pràcticament el cent per cent. Per tant, s'ha de condonar el deute sencer, no el vint per cent. Per tant, nosaltres no estem d'acord en què això no es porti en marxa. I això té una implicació en aquest pressupost de 1.600 milions d'euros. Vostè no els té, 1.600 milions d'euros, conseller, en té poc més de 1.500, i només d'interessos del deute en pagarem 1.600. Si aconseguixen el que han promès a Esquerra Republicana baixaran de 1.600 a 1.300; 1.300 milions d'interessos per un deute que hauríem de repudiar perquè és per culpa de l'infrafinançament de l'Estat durant tots aquests anys, del PSOE i del PP, aquí tothom té la culpa.

Inversions de l'Estat. Escolti'm, la xifra més gran d'inversions, 4.146 milions d'euros, de fet, anem al ritme que teníem al Next Generation, però a canvi de què? –i va venir la consellera Romero i ens ho va explicar com si fos un gran què–, a canvi d'estalvi corrent. Què vol dir això per a la gent que potser no hi entenc gaire? Que en lloc de gastar en Sanitat, en Educació i en Recerca, farem inversions. Qui les havia de fer, aquestes inversions? L'Estat. Portem 8.000 milions d'euros aproximadament d'incompliment d'execució d'inversions de l'Estat, i clar, les hem de fer nosaltres amb estalvi corrent. Que no veuen que això no té cap sentit? On estem portant aquest país? És l'estat espanyol que ha d'invertir a Catalunya, perquè els impostos els paguem allà, no nosaltres a compte de la Sanitat i l'Educació. I això és molt greu, és molt greu.

Creixement econòmic. Vostès diuen que Catalunya lidera; saben que és al contrari? Miri, 2022, Catalunya 6,9 per cent del PIB, Espanya, 6,2 –per sota–; 2023, 2,6 Catalunya, 2,5 Espanya –per sota–; 2024, 3,6 Catalunya, 3,5, Espanya –per sota–; 2025, el primer any del Govern Illa, 2,5 Catalunya, 2,8 Espanya: per sobre. Qui lidera ara? Espanya, ja no hi ha Catalunya. I què posa en el pressupost? 2,1 Catalunya, 2,3 Espanya continuarà liderant a Espanya. Ja no lidera Catalunya. On és la

Catalunya lidera? És justament al revés, el Govern d'Illa ja no lidera, i fins ara liderava.

Entro a Empresa i Treball, i tinc poc temps, per tant, després continuaré. Escolti'm, ja li he dit, per nosaltres el model econòmic que necessitem, i passa molt per la seva àrea, és l'educació, sobretot formació professional, ho tenim claríssim; el sis per cent, la recerca de desenvolupament, aquí veiem escorrialles, no veiem una aposta clara per la recerca i desenvolupament; i infraestructures tecnològiques, clau per al país. Escolti'm, què han invertit en InnoFAB segons el que vostès ens han passat? 3,5 milions per fer un conveni d'InnoFAB, 3,5 milions. Escolti'm, els de FABcat ens han demanat –i segur que a vostès també els ha arribat– 25 milions per fer un node de resiliència de veritat, per poder preparar aquest país perquè algun dia pugui fabricar semiconductors; 25, n'han posat 3,5. On són les infraestructures tecnològiques? Escolti'm, que el president Pujol l'últim que va fer va ser el sincrotró i el supercomputador, i allò, gràcies a allò, encara avui tenim uns centres tecnològics com Déu mana. Vostès, res de res.

No tinc marge? Ja no tinc marge. Doncs no entraré en l'últim punt, o en un punt que és prou important com l'atur, i m'ho guardo per després

Gràcies, diputat.

La presidenta

Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana amb el seu diputat, el senyor Jordi Albert. Endavant.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, també el seu secretari general per la compareixença i també a totes les direccions generals i secretaris que ens acompanyen avui en aquesta compareixença de presentació de pressupostos.

Jo li haig de reconèixer que és complicat, és complicat venir a presentar uns pressupostos que a hores d'ara se sap que no s'aprovaran i per tant, doncs, plantejar certs escenaris. Vostès ho saben, nosaltres hem posat des de fa setmanes i mesos unes condicions per tal de poder negociar aquests pressupostos, i si aquestes condicions no es donen, doncs no podem entrar en aquesta negociació. Aquests són

uns pressupostos que no han estat negociats amb Esquerra Republicana, i perquè Esquerra Republicana pugui seure a la taula a negociar aquests pressupostos cal que es resolgui la qüestió de l'IRPF. I, per tant, el que li demano a vostè com a conseller d'Empresa i Treball i també com a membre d'aquest Govern, és que treballi precisament per complir aquest acord amb Esquerra Republicana, per complir els acords d'investidura amb Esquerra Republicana.

Vostè ha acabat la seva intervenció dient que s'estan complint els acords. Jo començo la meua dient que no s'estan complint els acords. No s'està complint amb l'acord de l'IRPF, i sense el compliment d'aquest acord no podrem entrar a la negociació dels pressupostos. Nosaltres continuem amb la mà estesa. De fet, fins a la votació del dia 20 hi ha marge per poder aconseguir que l'IRPF es demostrï que realment es vol complir amb aquest acord per part del Govern i del Partit Socialista i, per tant, que puguem seure a la taula a negociar. Nosaltres continuem tenint la mà estesa. És més, nosaltres mantenim la mà estesa. Serà responsabilitat del PSC? Serà responsabilitat del Govern? Serà responsabilitat del PSOE que finalment a Catalunya no hi hagi pressupostos? Serà només responsabilitat seva que a Catalunya no hi hagi pressupostos.

Però, d'altra banda, hi ha qüestions que també crec que són rellevants. Nosaltres en tot moment hem posat damunt de la taula la necessitat de que per resoldre precisament els problemes que tenim al país, per donar resposta a les necessitats socials i econòmiques que tenim al país, cal que hi hagi un nou model de finançament, i aquest nou model de finançament ha d'anar lligat a la recaptació de l'IRPF, ha d'anar lligat a la recaptació dels impostos. Si això no es dona, si això no es dona, és evident que aquests pressupostos no podran donar resposta a necessitats que té aquest país. Però no només aquests pressupostos, sinó tots els pressupostos que vindran, tots els pressupostos que vindran. Però és que, a més, no és una dèria d'Esquerra Republicana la qüestió de l'IRPF i de per fi tenim la constatació que tenim un camí per recórrer per aconseguir la recaptació i gestió del IRPF. És que vostès mateixos, des del Govern, també ho han defensat, però en canvi no hi és. Llavors, només amb paraules no fem, no és suficient. Només amb un compromís de paraula no fem, no és suficient. El que necessitem és certesa que tenim aquest camí per recórrer i quan tinguem aquesta certesa, Esquerra

Republicana podrà negociar aquests pressupostos. I compte, que negociar els pressupostos no vol dir que finalment també arribem a un acord, vol dir negociar pressupostos.

Però a més, hi ha un altre element que per nosaltres és clau, i això en l'àmbit de la negociació col·lectiva alguns d'aquesta sala ho coneixen molt bé. L'única manera de construir confiança és complint amb els acords. Quan un s'asseu a una taula, negocia i arriba a un acord, només hi ha un camí possible, que és complir amb aquests acords, perquè si no es compleixen aquests acords no es genera confiança suficient per construir-ne de nous. I ara mateix el seu Govern no està complint amb un dels acords principals d'Esquerra Republicana, que és l'IRPF.

Per tant, conseller, jo el que li demano és que, tot i haver tingut la voluntat d'expressar-nos i d'explicar-nos aquest pressupost, tot i expressar la necessitat de que Catalunya necessita uns pressupostos que compartim plenament, Catalunya necessita uns pressupostos, molt més en el context global en el qual ens estem veient abocats, tot i això, li demano que dediqui tots els esforços possibles per fer possible aquest acord amb Esquerra Republicana per facilitar la gestió i recaptació de l'IRPF. Nosaltres ho hem dit per activa i per passiva, i ho reiterem, ho estem tornant a dir en totes les comissions que hem tingut aquesta setmana de presentació de pressupostos, en totes elles, si fan els deures, si realment compleixen amb la paraula donada i amb l'acord escrit, entrarem en una negociació pressupostària i pot ser que finalment hi hagi pressupostos en aquest país, però si no compleixen serà impossible que puguem fer ho, i cada vegada queden menys dies, avui és 5 de març, per tant el recorregut cada vegada es va fent més curt i cada vegada s'acosta més el dia definitiu, que és el dia 20.

Això no és una qüestió de què Esquerra Republicana vulgui l'IRPF perquè és una dèria d'Esquerra Republicana, és que Catalunya necessita la gestió i recaptació de l'IRPF. Catalunya el que necessita és ser un país independent, però el que està clar és que per acostar-nos a aquest objectiu cal que avancem. Nosaltres estem a la taula de negociació. Hi ha d'altres que es donen molts cops al pit, que somien molt però que no seuen mai a acordar ni a negociar absolutament res, perquè es pensen que les coses apareixeran soles. Nosaltres hem vingut a fer política, i nosaltres

reclamem a aquest Govern que compleixi i que permeti que continuem fent política, perquè sense el compliment d'aquests acords serà impossible que puguem arribar de nous, i estarà d'acord amb mi que els pressupostos són precisament un dels acords principals de qualsevol legislatura.

Així que, conseller, crec que té deures, i no té deures a convèncer a aquesta comissió de si la partida pressupostària respecte a empresa i treball és bona o no és bona. Els deures que té és de convèncer precisament a la resta del Govern, al seu president, el president Illa, per tal que aconseguixi allò i compleixi amb allò que està escrit en els acords d'investidura amb Esquerra Republicana. I aquests són els seus deures. Aquests són els seus deures.

I ja per acabar, només dues qüestions que no vull deixar passar per alt. Crec que no és un bon senyal, conseller, i li ho dic amb tota sinceritat, crec que no és un bon senyal que vostè hagi avui, en la seva part introductòria, fet una menció a la incertesa del que pot venir amb les decisions que pugui prendre el president Donald Trump i davant del context internacional. Crec que vostè té l'obligació d'aportar al país certeses, d'aportar al país serenitat, d'aportar al país confiança, i vostè té l'obligació d'aportar a tot el teixit econòmic i empresarial del nostre país que aquest Govern està preparat per abordar les dificultats que ens planteja el president dels Estats Units. Crec que aquest és el missatge que hauria d'haver donat avui en la seva part introductòria. No pas un missatge com el que ha donat, que és que no sabem ben bé què és el que passarà. No, necessitem certeses, i té un equip per treballar-hi, i estic convençut que hi estan treballant. Però si no pot donar certeses, el que no pot generar, el que no pot generar, conseller, és una sensació que aquest Govern, que aquest Govern no sap què passarà. Per tant, el que li demano és que porti tranquil·litat, que porti serenor i que treballi per aconseguir que

Fitxer 5

l'IRPF sigui una possibilitat real per aconseguir que hi hagi un camí per recórrer perquè tinguem la gestió i recaptació de l'IRPF a Catalunya, perquè Catalunya és el que necessita i perquè això és el que, precisament, pot desbloquejar la negociació dels pressupostos i, alhora, també treballi per donar tranquil·litat i serenor al teixit

econòmic i empresarial d'aquest país, que ara mateix és el que necessita. I, per tant, necessita que tingui un Govern que pugui tenir capacitat de donar respostes i no pas que generi més incertesa de la que ja n'hi ha.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. I ara serà el torn del Partit Popular amb la seva diputada, la senyora Àngels Esteller. Endavant.

Àngels Esteller Ruedas

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Jo, abans d'entrar-me en el pressupost, li vull dir a Esquerra Republicana que si vol certes per fer front a la situació econòmica que pot patir Espanya i Catalunya, per descomptat, donat el seu pes en l'exportació, el que hauria de fer és deixar de donar suport al Govern de Sánchez, que és el causant de tots aquests mals dels que vostè es queixa.

Perquè des d'aquesta perspectiva, el president del Govern està actuant amb una gran frivolitat i irresponsabilitat d'actuar d'aquesta manera i generar aquesta deriva d'incertesa front al context internacional i és el causant que Trump actuï i digui que a Espanya es retiraran, probablement, totes les relacions comercials. I això és el que patiran les nostres empreses. I això és una gran irresponsabilitat.

I el que ens està salvant fins ara és estar a la Unió Europea. Que la Unió Europea, com saben vostès, actua en bloc i no a través de països. Però pot ser que vegin una manera de castigar Espanya, el teixit productiu d'Espanya, per una irresponsabilitat d'un president del Govern que, en comptes d'adoptar posicions estratègiques en el marc on ho ha de fer, com és en el Congrés de Diputats, pren decisions unilaterals únicament dirigides a salvar el seu prestigi, bé, prestigi no el té, però, vull dir, els vots que ha de recaptar en aquest cas i fer una derivada i partidista de buscar uns quants vots i a veure si recupera una mica la seva popularitat dins de l'esquerra més radical, no?

Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres el que li demanem al conseller i al ministre, ai, al president Illa és que no només siguin receptors d'aquesta posició d'Espanya, sinó que actuïn davant del Govern d'Espanya perquè canviïn aquest criteri i que

veritablement deixin de posar-nos en risc de seguretat i també de seguretat econòmica i de productivitat i capacitat exportadora a Catalunya, a les empreses catalanes i, per descomptat, a tot Espanya.

Perquè aquesta situació en la que estem vivint és una situació absolutament temerària, frívola, que només respon a la personalitat i al instrumentalisme d'aquest president del Govern, que l'únic que busca és continuar en el poder encara que no tingui suports per tal de preservar la seva solvència, en aquest cas, entre l'electorat de l'extrema dreta, ai, esquerra, i ven tothom –tothom.

I, a sobre, presumeix de dir que ell ja pal·liarà els efectes, vostè no pot pal·liar els efectes i el president del Govern tampoc si ens tallen les relacions comercials els Estats Units, perquè no tenen prou diner a l'hora de fer arruïnar les empreses, que sap vostè que estan molt preocupades a Catalunya i que, a més a més, aquestes empreses si perden sector comercial, per molt que ara els hi donin una subvenció, com el recuperen després? Eh? Per tant, des d'aquesta visió, jo demanaria una mica més de rigor, de serietat i d'interès polític amb caràcter general.

Centrant-me en el pressupost, el conseller ha començat parlant de la situació econòmica, no?, del PIB i... Miri, nosaltres ja li hem dit moltes vegades, vostè sap que estem creixent, sobretot, per l'increment de la població, per la inflació i per qüestions que no tenen a veure amb la productivitat i amb la competitivitat de les nostres empreses, tot i que tenim empreses competitives.

Dit això, jo el que vull dir-li sempre és que s'ha de fixar en el PIB per capita, i estem molt malament. Estem retrocedint en PIB per capita i el poder adquisitiu de les famílies i dels treballadors està caient a uns nivells que no poden molts d'ells arribar a final de mes.

I aquesta situació ve agreujada per la voracitat recaptatòria del Govern d'Espanya i del Govern de la Generalitat. I la prova és, que ja ho ha dit el grup de Junts, l'increment del 37 per cent de recaptació de l'IRPF. Escolti'm una cosa, una part d'aquesta recaptació prové de la inflació. Nosaltres li hem demanat per activa i per passiva que reflecteixin aquesta inflació, perquè això és treure-li als treballadors i als catalans en general el poder adquisitiu dels seus ingressos.

I els empresaris estan pagant més, els treballadors estan pagant més, vostès estan recaptant més i, després, presumeixen que ens donen algunes subvencions per passar el mes. Escolti'm una cosa... El lloguer, que si ens paguen el complement... No, això no pot ser.

El treballador ha de tenir la capacitat de poder arribar a final de mes. Ha de ser útil treballar, no viure treballant i, a sobre, havent de dependre de l'assistència del Govern de la Generalitat. I aquesta és una qüestió cabdal que el seu departament té molt a fer i molt a dir en polítiques generadores de riquesa.

Perquè sempre parlen de repartir la prosperitat, però hi ha d'haver creixement, hi ha d'haver més i millor creixement, perquè abans de repartir s'ha de créixer. I si reparteixen menys és perquè la gent no ho necessitarà, que aquest és l'objectiu. I això és l'accent que vostè ha de posar en el seu departament. I estem veient que en les polítiques del seu departament, com ja també s'ha comentat, creix per sota de la mitjana dels altres departaments.

I després àrees sobre les quals s'ha de treballar. Quan tu mires i estudies tot el que és la memòria del Departament, sí que és cert que, naturalment, hi han objectius com impulsar la competitivitat empresarial, modernitzar el teixit productiu i, sobretot, millorar l'ocupabilitat de les persones, que és qui s'emporta el major gruix, més de 600 milions d'euros, no?, per millorar l'ocupabilitat de les persones, que és clau perquè puguin inserir-se en el lloc de treball.

També, naturalment, hi ha moltes partides de programes dirigides a la competitivitat, no?, però nosaltres el que considerem és que el que falta en el pressupost és articular un projecte amb una sèrie d'objectius clars i amb una sèrie de fites que penso que no estan ben articulades. En el sentit que sí que hi ha programes per a la innovació, per a la competitivitat, però no hi ha una connexió entre ells que faci que tinguis uns objectius, que sàpigués on arribaràs, el perquè arribaràs i l'impacte que això tindrà. I això li dic que ho hem trobat a faltar, perquè sí que és veritat que el que necessitem són empreses més productives, les pimes que creixin i una indústria molt més forta.

Des d'aquesta visió, creiem que faltaria donar aquesta línia estratègica de política econòmica en aquest departament que, com deia, no la trobem. No trobem aquesta

estratègia dirigida a aquests objectius. I una qüestió fonamental com és modernitzar el teixit productiu, impulsar la competitivitat empresarial o consolidar-la i fomentar, sobretot, tot el què és la innovació a les empreses i fer que aquesta innovació es tradueixi en tecnologia aplicada i, sobretot, en el món de la petita i mitjana empresa.

Com deia, el pes primordial són per a les polítiques passives i també una part molt important en la gestió administrativa. Voldria també demanar una major eficàcia i eficiència en aquesta gestió, perquè hi ha una part de recursos fonamental que va a aquest àmbit que hauria d'anar a programes, i nosaltres, des d'aquesta visió, considerem que és molt necessari.

Vostè no ha parlat d'eliminar normativa ni d'eliminar burocràcia. És un impost afegit a les empreses que cal eliminar. I m'agradaria veure també quin és el pressupost que destinarà i quins són els mitjans que durant aquest any destinarà a aquest objectiu, que sap que és llast més important que avui en dia tenen les empreses.

La competitivitat, insuficient en els diferents programes. Nosaltres, en el pacte per la indústria... Vostè també ha comentat que hi han programes que no afecten directament el pacte i, en canvi, introdueix finançament per a tota la part de la indústria. De tots els programes que hi ha a la indústria, a mi m'agradaria, per al pacte de la indústria, sobre els objectius que té previstos, el desgloss, no?, per cada un dels àmbits i veure quin també és el calendari d'execució que té previst aportar i quant és el diner, que si tenen valorat dins del propi pressupost, del capital privat que tenen capacitat d'introduir per cofinançament en tots aquests projectes.

Bé, és que... ui, què és ràpid. Amb el tema de les altres àrees, el comerç. Nosaltres, és veritat que hi ha uns 20 i pico milions d'euros per al comerç, 22,3 milions d'euros, i que trobem que és insuficient. Perquè tenir la capacitat de professionalitzar el comerç, de digitalitzar el comerç, d'introduir tots els programes que vam aprovar amb la llei última de comerç per dinamitzar-lo i perquè tingui capacitat de competir amb altres plataformes comercials, nosaltres considerem que és insuficient. I m'agradaria un reforç amb aquestes partides. També tot el que és la caiguda del comerç en alguns barris, el relleu generacional.

Turisme. El turisme, vostè ha parlat que hi ha 143,5 milions d'euros. Hi ha un repte fonamental del turisme, que és gestionar el turisme i, sobretot, els fluxos turístics.

Però hi ha un capital que és atreure un turisme de qualitat. Però vostè ha donat un ...estoque de muerte..., pràcticament, a les empreses turístiques, sent passiu davant de l'aprovació de l'impost turístic.

Per tant, des d'aquesta visió, sí que és veritat que aquest pressupost reconeix unes partides per millorar el què és tot el turisme[[#]], la professionalització i la desestacionalització, però, paral·lelament, els hi aprova un impost que els mata i, per tant, elimina la seva competitivitat. I vostè sap molt bé que molt sector el que ha de reduir són els petits marges que tenen per no poder competir amb uns altres destins que no tenen aquestes partides que penso que són letals.

I després els impostos, senyor conseller. Vostè sap que des del Grup Popular considerem que els costos en tot el sector empresarial, sigui comerç, sigui turisme, sigui indústria, sigui empresa, sigui emprenedor, cal rebaixar costos. Cal rebaixar costos i un dels costos més importants és la part impositiva, l'IRPF, també tot el que és la successió d'empreses, tot el que són els impostos de la Generalitat vinculats a l'activitat econòmica que penalitzen enormement. I d'aquí res, aquí vostès no diuen res. Hi ha una fiscalitat supercontrària a la competitivitat i tot el sector està més que asfixiat.

Per altra banda... Bé, ja seguiré després, perquè se m'està acabant el temps.

La presidenta

Sí, se li ha acabat, diputada, perquè no he donat temps de ningú. A la rèplica intentaré ser més permissiva. D'acord, Ara és el torn de VOX, amb el seu diputat, el senyor Javier Ramírez. Endavant.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora presidenta. Una previa y después de la actitud de los últimos diputados de Esquerra que he escuchado, tanto a la señora Sanz como al señor Albert, esa tristeza empática que quieren transmitir puede ser la ilusión para muchísimos catalanes.

Porque ante su tristeza de poder perder el sillón, la ilusión de muchos catalanes que les puedan dar voz. Y quizás, a lo mejor, el mejor pacto y la mejor ilusión que pueden ustedes dar a esos miles de catalanes, que estamos deseando concurrir a las urnas,

es que ustedes realmente den la voz a los catalanes, ya que no quieren hacérselo y dar la voz a los españoles, porque siguen aguantando a un Gobierno criminal corrupto como es el de Sánchez, espero que al de Illa puedan revertir esa situación.

Mire, señor Sàmpel, a usted, se lo digo con toda la franqueza del mundo, creo que a usted le gusta rendir cuentas. Vine aquí, explica, muchas veces incluso explica cosas que hasta ni usted se cree, pero, bueno, viene aquí y, al menos, las explica, cosa que no todos los consejeros lo hacen.

De hecho, esto ya se lo expliqué, se lo dije el día que usted presentó el pacto nacional por la industria. Un pacto en que saben perfectamente que ataca de manera frontal a nuestra industrialización, que ataca directamente al PIB industrial y, de hecho, que insiste en esas políticas de extrema izquierda radical de Esquerra y los Comunes, esas políticas que hace cuatro años, cinco años estábamos en casi un diecinueve por ciento y cerramos el 25 con 18,3.

Esas políticas, que se basan en la agenda 20/30, en el Pacto Verde Europeo, en la descarbonización permanente. Esas políticas, que ideológicamente las visten Comunes, Podemos, Sumar, restar, todo tipo de comunistas por haber y por habidos, y Esquerra, pero capitaneados por ustedes, por los Socialistas, y, evidentemente, siempre con la muleta en Europa del Partido Popular.

Esas políticas que lo que hacen es que están destruyendo empleo en Catalunya. Esas políticas que, en vez de intentar revertir la situación de competencia desleal que tenemos frente a países que compiten de manera distinta a la nuestra, porque no tienen las mismas restricciones climáticas, ambientales ni de normativas que tienen las empresas catalanas, ustedes invierten en ellas.

Ejemplo, hoy lo ha explicado usted aquí, 46,1 millones en internalización. ¿Eso qué significa? En los acuerdos que usted ha acometido con China, porque usted en sede parlamentaria me lo negó, pero usted se fue a China.

No sabemos bien bien a qué ni para qué, pero lo que sabemos es lo siguiente, y es que China que compite de manera desleal, y me reitero porque es importante, porque ni por asomo tiene las políticas climáticas que le impone Bruselas, como a nosotros sí, usted les abre la puerta. China, 2025, cincuenta térmicas de carbón, mientras aquí ustedes por lo que están es por la descarbonización permanente.

Ustedes están porque los trabajadores de la química, de la siderúrgica vayan con la bicicleta del señor Cid. Pero ¿saben lo que pasa? Es que si se siguen imponiendo este tipo de políticas no van a poder ni ir en bicicleta, porque no van a poder ir a trabajar.

Pero ante eso, usted dirá, bueno, supongo que presentan alternativas. ¿Qué alternativas presentan? Al final, el mercado, cuando ustedes atacan una parte es porque quieren potenciar la otra. No, ustedes no quieren potenciar absolutamente nada, quieren potenciar aquello que atenta contra nuestra libertad y

Fitxer 6

contra nuestra economía, que son los que vienen por la puerta de atrás, que los que vienen desde afuera, los que vienen a invadir nuestro comercio, nuestra economía, nuestras libertades, en definitiva, aquellos que vienen a invadir a occidente. Porque lo estamos viendo, hasta la empresa pública Prodeca, una empresa que tiene que poner en el mundo el nombre de Cataluña en su producto, defienden el producto halal, señor Sàmper. Ese es su producto.

Y ante eso, claro, vemos que el paro sigue en números rojos, números por encima del ocho por ciento, en Tarragona por encima del doce. Y, claro, dirán ustedes: «Bueno, tenemos el Servei d'Ocupació de Catalunya que servirá para intentar buscar trabajo a las personas que no lo tienen.» ¿Cuál es el resultado? Quinientos sesenta millones de euros para un chiringuito que no funciona. De hecho, en Europa se lo dijeron, que las duplicidades en materia laboral no son correctas. Aquí tenemos el SEPE, pero también el SOC. ¿Para qué? Pues, evidentemente, porque hay que pagar los sueldos a los señores de Esquerra, a los señores de Comuns y toda esta gente que de algo tienen que vivir.

Y le diré por qué. Mire, señor Sàmper, ayer hablaba con un empresario... Vi la noticia de que usted y la señora Romero presentaron con varios empresarios estos presupuestos. Y yo hable con un empresario de la provincia de Tarragona que paga bastantes nóminas y le pregunté: «Oiga, ¿a usted le han invitado? –Bueno, a mí no me han invitado porque saben cuál es mi posición.» También tiene sentido. «Y usted qué opina de esos presupuestos?» «¿Sabe lo que opino?» –me decía esa persona,

que ha pagado nóminas toda la vida, decía: «Que estos presupuestos los han hecho unas personas que jamás, nunca han trabajado en la empresa privada, que siempre han vivido del erario público, que siempre han tenido al hermano, al sobrino, al primo, incluso aquellos que se wasapeaban y se enviaban con Koldo...», o sea, las típicas familias de toda la vida del PSC, que han vivido siempre del erario público, que no saben lo que es trabajar. Estos son los que han hecho ese presupuesto, porque cuando aumentan más del veinte por ciento del presupuesto, alguno dirá: «Bueno, ¿esto qué es, magia?» No, son impuestos. ¿Y de dónde salen? De la clase media trabajadora y de las empresas. Es decir, de los que realmente mueven esta región, de los que realmente crean productividad y los que crean competitividad como pueden, porque a pesar de todas sus trabas, ellos intentan tirar hacia adelante.

Y ese empresario local me decía: «Mira, Javier, nosotros no queremos ayudas, simplemente queremos que nos dejen trabajar. Tenemos inspecciones cada dos por tres, todas las pasamos, pero inspecciones, agobios, maltrato, hacienda, seguridad social, la Agència Tributària de Catalunya. Es que nos machacan a impuestos. ¿Y yo así cómo quieres que trabaje y cómo quieres que contrate a una persona más?» Claro, yo lo tenía que dar la razón, pobre hombre. Le pongo un ejemplo concreto de muchísimos que están sufriendo en Cataluña.

Y, claro, cuando vemos esas inspecciones, pienso deben perseguir la siniestralidad laboral. Bueno, vamos a revisar el programa, vamos a revisar su memoria, vamos a revisar a dónde quieren destinar el dinero, y cuando revisamos el programa 333, igualtat, qualitat, integració social –entiendo que ahí hay que estar, porque no hay ningún otro programa, página 654–, dice así: «Objectius. Promoure accions en el marc de la responsabilitat social per impulsar models de gestió sostenibles a les empreses i organitzacions catalanes en el marc de l'agenda 2030. Promoure l'ús del català en el marc de la negociació col·lectiva i responsabilitat social.» Mire, ¿sabe lo que pasa, señor Sàmper? Que a las empresas el uso del catalán, la agenda 2030 y la descarbonización no es que les importa, es que les machaca, va en contra de su competitividad y de su productividad. Y usted en vez de intentar desahogar, desburocratizar a esas empresas, les sigue machacando aún más.

Por tanto, yo..., a estos presupuestos me hace falta una cuestión que creo que es primordial y que alguna vez usted y yo lo hemos hablado y creo que usted está en esa línea, pero cuando tiene que presentar las cuentas públicas, no las presenta, que es: ¿Qué medidas va a acometer para intentar revertir el más del veinte por ciento de paro juvenil? Cuando sabemos que el SOC no funciona. ¿Qué medidas? ¿Va a seguir invirtiendo, va a aumentar la inversión en formación?

Porque lo que se resuelve en estos presupuestos es que más dinero, pero mismos problemas; más dinero, pero más chiringuitos, y más dinero y más altos cargos. Usted hasta lo ha explicado y lo ha dicho titubeando. Claro, es que el dinero que van a destinar ustedes a remuneraciones del departamento es un auténtico cachondeo, es un escándalo.

Y luego, por último, tengo poco tiempo para analizar todos los presupuestos, pero en el pacto nacional por la Industria yo le hice una pregunta clara, y usted no me quiso responder, lo entiendo, y es cómo va a financiar usted ese pacto. Y no quiso responder. Entiendo en tanto que supongo que usted ya tenía prevista la agenda para poder explicar los presupuestos de la Generalitat. Bueno, no queda claro realmente la inversión que van a aplicar ese pacto. ¿Cómo está garantizado?

Y lo más importante y ya se lo dije muy claramente: lo mejor que le puede pasar a la industria catalana es que ese pacto no siga adelante, pero sí que necesita financiación. Entonces, mi pregunta es la siguiente: si los señores de Esquerra tienen un mínimo de dignidad y nos envían a elecciones, que espero y deseo que sea así, ¿será condicionante para el pacto nacional por la industria? Porque sería el segundo motivo por el cual celebraríamos ir a elecciones, porque entonces no entraría en vigor y, por tanto, esa matraca permanente de la descarbonización que ataca y atenta contra nuestra industria no se materializaría tanto.

Por lo tanto, señor Sàmper, Trump aparte, globalización aparte, usted gestiona una región, una región que podría ser puntera, no únicamente en España, sino también en Europa. Usted me ha dicho siempre que habla con el sector de la química, y lo sé, yo también hablo con ellos. Y sabe usted perfectamente que no es lo mismo Repsol que la AEQT, que la Dow, que Chemical, que no es lo mismo que Covestro. Porque dentro del sistema de la química hay muchas empresas, incluso hay muchas

empresas que dependen de ese sector, de mantenimiento, de servicios. Yo lo que le diría es lo siguiente, y es que no compre los mantras de la extrema izquierda, porque se aplicamos los requisitos que quiere Esquerra y los Comunes, la industria en Tarragona se va a pique. Y por último –señora presidenta, acabo—...

La presidenta

Diputat...

Javier Ramírez Gutiérrez

Acabo rápidamente. Una provincia...

La presidenta

No, no, ha d'acabar.

Javier Ramírez Gutiérrez

...una provincia que está por encima del doce por ciento irá casi al dieciséis por ciento.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies. Ara serà el torn del Grup Parlamentari dels Comuns amb el seu diputat, el senyor Mijoler. Endavant.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, presidenta. Conseller, secretari i resta de secretaris i directors generals que l'acompanyen... Bé, jo crec que quan parlem dels pressupostos, valdria la pena que diguéssim que la discussió no va només de xifres, és veritat que hem de presentar les xifres, però al final el que hem de discutir o sobre lo que hauria d'anar el debat és sobre si la gent podrà pagar el lloguer, si podrà arribar a la feina en un tren que funcioni, si serà atès a temps a la sanitat. I d'això és del què van els pressupostos.

L'objectiu dels Comuns amb aquest acord de pressupostos és que els catalans i les catalanes notin en el seu dia a dia que les polítiques públiques, que el que fem, allò que fem les persones que ens dediquem a la política, doncs, serveixen per millorar la seva vida, serveixen per millorar el seu dia a dia. I aquesta és la manera més

efectiva de fer front al principal problema que té Catalunya, que és la desigualtat i el que se'n deriva, que és la desafecció cap a la política.

Parlem de desigualtats socials, desigualtats de gènere o desigualtats territorials. Perquè malgrat els increments del salari mínim i la reducció de la temporalitat i de l'atur..., que, per cert, diputat Ramírez, la taxa d'atur a Tarragona és del deu per cent, no està per sobre del dotze per cent. Miri-ho a Idescat, publicat de fa dos dies. Doncs, malgrat això, les desigualtats persisteixen i ho fan sobretot pels preus de l'habitatge i perquè el creixement econòmic i l'increment del cost de la vida es reparteixen de forma desigual. Allò que vostè, conseller, anomena «prosperitat compartida», doncs, no acaba d'arribar: els beneficis empresarials han crescut molt més que els salaris. Això és una realitat. Aquesta prosperitat no arriba a tothom per igual. Va per barris.

I tenim uns serveis públics i unes prestacions socials que encara no són prou efectius per reduir les desigualtats. És a dir, aquell salari social no arriba a complementar les desigualtats que es produeixen. Això, evidentment, deriva en una desafecció que ve provocada en bona part per la desconexió que massa sovint hi ha entre la política institucional i la vida quotidiana de la gent. Allò que deia al principi, la política ha de servir per millorar la vida de les persones. La gent se sent maltractada, perquè ha de perdre hores de la seva vida en un tren o perquè espera massa temps un tractament sanitari que necessita.

Cal protegir la democràcia d'una extrema dreta que vol degradar les institucions amb l'antipolítica –ho hem escoltat– i que té un únic programa: l'odi, l'enfrontament i la divisió. I creiem que en aquests moments, també per responsabilitat democràtica i antifeixista, és necessari que Catalunya tingui pressupostos.

Aquests que ens presenten no són els pressupostos que hauríem fet els Comuns si tinguéssim una majoria per impulsar-los. Un exemple és el que avui anomenaven «sostenibilitat turística», segurament no ho haguéssim enfocat així. Però el que sí creiem és que tenen en molt bona mesura el nostre segell. I aquest és per nosaltres el criteri, que la política es noti i que es noti de veritat en el dia a dia.

El context internacional que tenim actualment combina tres dinàmiques que es retroalimenten: l'escalada militar, l'unilateralisme i el desordre econòmic. La guerra a Ucraïna, l'aniquilació a Gaza i la recent intervenció militar a l'Iran mostren la

normalització de la força com una eina política. I paral·lelament, aquest unilateralisme de Trump a Veneçuela i la guerra d'aranzels han tensat aliances, han alterat prioritats i han impactat en l'agenda pública. El resultat? Vostè s'hi referia, conseller, és aquesta polarització creixent i una geopolítica del caos que condiciona també la política interna i que tindrà encara més efectes directes sobre l'economia catalana, especialment a través –i ho veurem i ho estem començant a veure– de l'encariment energètic, de les disruptions de les cadenes de subministrament i de la incertesa sobre el comerç i les exportacions. I davant les incerteses, la resposta només pot ser la certesa de l'escut social.

I en aquest context, l'acord entre el Govern de la Generalitat i els Comuns per nosaltres marca una línia molt clara: més capacitat pública per orientar l'economia, més ocupació digna, més arrelament productiu i una transició ecològica justa que no deixi ningú enrere.

I ho situaria en l'àmbit d'empresa i treball amb 8 punts. En primer lloc, un pas estructural: la creació, a través de l'Institut Català de Finances, d'un fons estratègic sobirà com a instrument estable d'inversió pública per participar i capitalitzar projectes i empreses estratègiques. L'hi he demanat sovint, encara però no tenim quina serà la dotació pressupostària definitiva de l'Institut Català de Finances. Però bé, de moment tenim el primer pas. I això no pot ser un mecanisme de subvenció encoberta, ho hem dit sovint, ha de ser inversió amb condicions verificables.

Parlem de condicions d'ocupació digna, d'arrelament, de transició ecològica i de retorn social i territorial. Si hi ha suport públic, hi ha d'haver compromisos: manteniment d'activitat, qualitat de l'ocupació, formació, requalificació, compromisos en la cadena de valor i compromisos d'innovació.

I aquí, un element irrenunciable pels Comuns: democràcia econòmica. No n'hi ha prou amb parlar d'inversió estratègica, cal parlar de com es decideix. Si hi ha recursos públics, hi ha d'haver participació efectiva de la representació laboral en les decisions estratègiques: informació i consulta real, canals estables de seguiment dels plans industrials i mecanismes que evitin que la modernització es tradueixi en precarització o externalització.

En segon lloc, l'acord preveu un altre instrument imprescindible, crear el fons de sobirania tecnològica per reforçar ecosistemes tecnològics oberts i arrelats. No és un luxe, sinó una necessitat estratègica –i en tot cas, m'hi referiré a la rèplica.

En tercer lloc, l'arrelament industrial, la descarbonització i els polígons com a regles de joc i d'arrelament territorial. Perquè tot això no depengui només de convocatòries puntuals, cal també un marc normatiu i planificació. I per nosaltres és clau avançar una legislació d'arrelament industrial que vinculi els ajuts, el sòl, l'energia i el finançament públic a compromisos que siguin verificables: d'activitat, d'ocupació de qualitat, de cadena de valor, d'innovació, d'arrelament territorial i de la participació laboral que deia.

Quart, sobre els sectors estratègics: la transformació del teixit, els centres de transferència, els semiconductors, l'automoció i la química. Catalunya ha de tenir una aposta clara per la indústria de semiconductors i la seva cadena de valor. I sobretot, hem d'afrontar la transformació de sectors com l'automoció i la química que estan en ple canvi tecnològic, energètic i regulador. Tenim la diagnosi i necessitem l'estratègia. Aquí la clau és doble: descarbonitzar sense deslocalitzar i garantir que la transformació vagi acompanyada de formació, formació professional, requalificació i de participació de les treballadores i els treballadors en els plans industrials.

En cinquè lloc, ocupació de qualitat. Un SOC fort, una concertació territorial i la formació professional com a eix. Lluitar contra les desigualtats i l'atur i crear ocupació de qualitat. Amb un vint-i-quatre per cent –vint-i-quatre per cent– de la població en risc de pobresa, necessitem un nou contracte social que posi al centre la feina digna.

Intermediació pública, formació i qualificació, bones condicions de treball i –en vam parlar la setmana passada– prevenció de riscos, això exigeix desenvolupar concertadament l'eficiència i la qualitat de les polítiques d'ocupació, enfortint el Servei Públic d'Ocupació de Catalunya amb dotació suficient de personal i recursos per garantir l'orientació, la qualificació i la intermediació, especialment per a aquelles persones que porten més d'un any desocupades i aquells col·lectius amb necessitats d'atenció prioritària. Concretar-ho amb compromisos: desplegar el pla 23-26 per a majors de quaranta-cinc anys i finançar adequadament, el 2026, les polítiques

derivades de l'estratègia d'ocupació juvenil 22-27. Tindrem ocasió de parlar del SOC amb més profunditat en altres interpel·lacions que ens trobarem i debats en aquest Parlament.

Fitxer 7

A més, reforçar aquesta concertació territorial en ocupació, que n'hem parlat també sovint en aquesta comissió. Les polítiques d'ocupació no funcionen bé si no aterren a la realitat comarcal de cada sector i de la cadena productiva. Aquesta concertació real ha de ser amb dades, amb objectius, amb recursos, amb la participació dels agents socials i del teixit productiu. I aquí, l'FP, malgrat no estar al seu departament, sabem i opinem que hauria d'estar-hi, però de qualsevol manera no és aquesta la realitat. Però impulsar la formació professional dual i generalitzar-la, la qual cosa requereix de múscul i de connexió a l'empresa. Per això cal reforçar també la prospecció.

Sobre salut laboral i els delegats territorials de prevenció. Un país amb feina digna necessita aquesta seguretat i salut a la feina. Avaluar el funcionament de L'estratègia catalana de seguretat i salut laboral 21-26 per tal de definir els nous objectius de la propera amb vigència a partir del 27. Això també ho hem situat a l'acord dels pressupostos i, per tant, també és clau crear la figura del delegat o delegada territorial en Prevenció de Riscos. És també un dels acords als que hem arribat.

En setè lloc, l'acord també posa el focus en el teixit real que sosté ocupació i arrelament. En economia social i cooperativa, simplificar i millorar el model de subvencions. Una aposta per la plurianualitat que tant ens demana el sector, i per fer incidència en el relleu generacional, en la línia aquesta de transició cooperativa per evitar tancaments de negocis.

Amb persones autònomes, un servei públic integral –s'hi ha referit, també–, amb punts presencials, suport telefònic i en línia, per a adaptació digital i fiscal. I amb transicions territorials, emprar el fons de transició nuclear per mitigar veritablement els impactes socials, econòmics i mediambientals del tancament progressiu d'Ascó i Vandellòs sobre els municipis i comarques afectades. La transició energètica, sí, hi

és, evidentment, però amb reindustrialització, amb ocupació i amb cohesió territorial. El territori ho ha de veure.

I, per últim, el Pacte Nacional per la Indústria. Tot això ha d'anar lligat a un model productiu sostenible i estratègic que garanteixi l'execució de la totalitat dels imports consignats al Pacte Nacional per la Indústria 26-30. En definitiva, instruments d'inversió pública, sí, però també regles del joc, capacitat territorial i democràcia econòmica. Volem una política industrial i laboral que combati les desigualtats i l'atur, que creï ocupació de qualitat, que arrelli i descarbonitzi. I li diria encara més coses, però com que no em vull passar del temps, només li demanaria que aquests pressupostos serveixin per redistribuir millor, que és una de les funcions que té, però també per a predistribuir, canviant les regles perquè el país no fabriqui desigualtats mes rere mes.

I, per últim, li faig un prec, com a Govern: arribin a un acord amb Esquerra Republicana sobre aquests pressupostos...

La presidenta

Ha d'acabar...

Lluís Mijoler Martínez

...i compleixin els acords d'investidura, tant els Esquerra Republicana com els dels comuns.

Gràcies –disculpi, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP, amb la seva diputada la senyora Laura Fernández. Endavant.

Laura Fernández Vega

Bones. Moltes gràcies per la presentació. Hem de dir que en el nostre cas trobem a faltar el detall moltes voltes de les polítiques que se desenvoluparan.

Nosaltres avui voldríem posar també sobre la taula algunes dades. La recomanació, per exemple, de la Unió Europea respecte de la ràtio d'inspectors és d'un cada deu mil. Això no ho estem complint i nosaltres voldríem saber quin increment d'inspectors

laborals hi haurà respecte d'aquests pressupostos i saber també si s'arribarà a aquesta ràtio, perquè, en canvi, sí que som una de les ràtios més altes respecte d'agents policials, ara mateix, quaranta-cinc sobre deu mil.

Llavors, o comencen a posar els diferents agents policials a fer la feina que fan els inspectors, cosa que no em semblaria pas mal, així seria bastant més útil, o comencem a tenir les ràtios que demana la Unió Europea en aquest sentit. Ho dic perquè la concepció sobre la seguretat, que és un dels grans temes en disputa del nostre temps, també té a veure i especialment té a veure amb les condicions laborals. Ho he dit diverses vegades: si tinguéssim un mort cada quatre dies, com és el cas en l'àmbit del treball sobre altres temes estarien obrint cada dia les tertúlies d'aquest país i, en canvi, com és en l'àmbit privat i del mercat privat laboral, no passa. En aquest sentit, dir també que ens hauríem d'intentar posar tots d'acord.

Respecte del Pacte Nacional per la Indústria, nosaltres hem dit moltíssimes vegades que en si parlar de milions i milions que es destinaran entorn als ajuts a les diferents empreses en concepte de transferències de capital, a nosaltres no ens vol dir res. De fet, a la meva generació no li vol dir res, perquè el transvasament de diners públics a mans privades sense contraprestacions ha sigut una cosa que ja hem viscut com acaba, i acaba amb la possibilitat de deslocalització. Acaba amb la possibilitat d'acomiadament dels treballadors. Acaba sense cap necessitat de que s'ajustin realment els drets laborals als estàndards necessaris i amb una recerca constant de llocs on hi ha pitjors condicions laborals i capacitat de translació. Per tant, diners per a que hi hagi industrialització? Sí. Però, en tant que són diners públics, han de ser amb determinades condicionalitats. Si no va acompanyat d'això, bé, per nosaltres és un tipus de política que no podem aprovar i que no comprem a aquestes alçades. Deia el diputat de VOX que les empreses no volen ajudes. Perfecte. Eliminïn les transferències de capital sense contraprestacions i comencem a treballar, encara que tinguin aquestes contraprestacions, perquè no tenen cap mena de sentit.

Ha parlat vostè de la situació mundial. Perfecte. Nosaltres també creiem que és important que es tingui en compte. El que passa és que no pot ser que inestabilitat s'utilitzin conceptes com «inestabilitat aranzelària» i demés i no fem res per canviar-

ho. Precisament, tenir un control de públic respecte a determinades estructures de caràcter essencial és el que ens permet poder prendre decisions lliures en l'àmbit geopolític avui. D'altra forma... –miri, això ho ha apuntat la diputada del Partit Popular–, d'altra forma té un punt de miratge, és a dir, no pot haver-hi determinades sancions ara, perquè una de les coses que té a veure la Unió Europea és que hi ha un mercat únic. Okay. Però això no vol dir que no hi haurà un impacte en la indústria. Nosaltres estem d'acord que no es pot deixar que determinats polítics rebentin el que és el dret internacional. Estem d'acord en aquest sentit, però perquè això no tingui un impacte directe en la població, el que es requereix és de democràcia econòmica, que ja s'ha dit avui també i aquí. Per tant, això s'ha de tenir en compte.

Després, un dels problemes més grans que plantegen els pressupostos és tota la idea de població ajustada que no està incorporant el cost de la vida i en la qual generem una sort de..., no sé com es diu: emmirallament, com si un euro tingués el mateix valor en una punta de l'Estat o tingués el mateix valor en una punta de l'altre. El cost de la vida és el que fa que l'habitatge costa quatre vegades menys a la capital d'Extremadura que la capital de Catalunya, que és Barcelona. Aquest diferencial és el que no serveix de res, per tant, que estiguem donant dades de màxima d'ocupació, atur mínim o d'exportació, perquè això no té una translació directa en la vida dels treballadors.

Per tant, comencem a abordar aquestes coses. Perquè si els treballadors tinguessin la pujada de l'11 per cent del salari que ha tingut Garamendi en tres anys a la CEOE, llavors segurament podríem estar parlant d'unes millors condicions de vida, però avui dia el problema que tenim és que la gran majoria de la societat es troba a dues nòmines de l'expulsió absoluta del marc de la vida.

Concepció de turisme sostenible, turisme de més qualitat, ha utilitzat els dos conceptes, a mi m'agradaria que en algun moment ens comencéssim a aclarir. Amb 49 milions d'euros al Foment del turisme, però simultàniament estem parlant de que serem la capital de la gastronomia. Doncs, quan jo miro les dades el que trobo és que l'oli ha pujat un 80 per cent en els darrers anys, la carn i la llet entre 30 i 50. Per tant, la capital de la gastronomia cada vegada per a menys gent, perquè per desgràcia el que tenim és un increment del consum d'ultraprocessats i processats,

perquè és en això en el que es juga el cost de la vida, precisament no haver-te de quedar fora de casa. L'àmbit cultural i demés. Perfecte: 23 per cent dels treballadors de l'àmbit cultural estan cobrant per sota de l'SMI.

Seguim. Ens parla d'aquest foment del turisme i volen traslladar un impacte positiu en el petit comerç. No hi ha cap—cap, cap— estudi de cap universitat que digui que hi ha un impacte positiu del turisme internacional en el petit comerç. Al contrari. El projecte SMARDEST, de set països europeus, parlava precisament de com es descomposava aquest tipus de petit comerç. Parla també de que és l'ocupació més precària de tots els sectors i quan fan l'anàlisi específic de Barcelona —cal dir que ho han fet en diferents ciutats: Jerusalem, Lisboa i també Barcelona...—, és que la gent que s'ha quedat ocupada en el sector turístic, especialment després de la pandèmia, han hagut de marxar, en molts casos fora de Barcelona. Té molt sentit si ho compares amb altres estudis. Un de la Universitat de Sevilla, Màlaga i Granada parlava de que quan ja tens un 10 per cent —és molt poc, eh?— un 10 per cent d'habitatges d'ús turístic, augmenta un 33 per cent el cost del lloguer.

Dit això —seguim—, llocs de feina. S'ha de decidir... No passa res. Jo crec que hauríem de fer una aposta perquè hi hagués una major indústria, perquè hi hagués una major producció i perquè en comptes de ventar-nos de l'exportació, poguéssim començar a dir que es va ajustant, en la mesura del que és possible, el consum necessari del país amb la producció que té, i també després, l'exportació. Clar que sí. Però, si fem una aposta per la indústria, és necessari que hi hagi un reajust absolut de les polítiques entorn del turisme.

Universitat Pompeu Fabra i Universitat de Barcelona: un estudi que parlen, i això és literal, que queden en zero. Absolut. No és que siguin les meves paraules, és la de les investigadores respecte dels llocs de feina que es creen i es destrueixen. És a dir, quan tu tens llocs de feina que es creen en l'àmbit del turisme, es destrueixen llocs de feina en l'àmbit de la indústria. Escullin. És en el de la indústria on en trobaran, no per una cosa idealista, que pensem que la indústria sempre, *per se*, té bones condicions laborals. Això no ho sé. Si tenen bones condicions laborals, és perquè hi ha hagut una organització, sindicats i demés, perquè si hagués sigut per la patronal tindríem nens treballant encara a determinades fàbriques i tallant-se els

dits. Això és fàcil recordar la nostra història, especialment pels que hem viscut a prop de colònies industrials. Però sí que és cert que és un sector que avui dia –avui dia– té millors condicions laborals i que, a més, és el que ens interessa si el que volem és poder aguantar els embats d'una geopolítica cada vegada més convulsa.

Sí, i aquí, dir també una cosa: facin poc cas als diputats que es posen molt nerviosos quan diuen *Xina*, que actualment és la major potència industrial del món, és la més competitiva i és la que té la inversió en renovables i transició, que és el doble de la Unió Europea i els Estats Units junts. És a dir, que jo no crec que ningú s'ho pensi, però a mi em sembla una obvietat, que certa cartelleria o fer una aposta perquè el món sigui una mica més sostenible ecològicament no té absolutament res a veure amb el rendiment industrial. Em sembla bé que hi hagi un país que ja hagi pogut demostrar-ho, perquè si no cauríem una vegada i una altra en aquesta fal·làcia.

Dit això, jo moltes vegades li deia que vostè havia de ser també el conseller dels treballadors, i vostè m'ha contestat que era una de les seves prioritats. Bé, doncs jo estic preocupadíssima, perquè hi ha una batalla entre dues conselleries, a hores d'ara, entre la d'Economia i la de Salut, i aquí crec que a qui li toca mediar és al conseller de Treball. El que no pot ser és que a hores d'ara seguim sense saber... – jo vinc avui d'haver estat reunida amb el Departament de Salut–, què passa amb les cites osteomusculars i de salut mental? Si hi haurà o no hi haurà condicionalitat respecte de la contraprestació per resultats dels CAPs entorn a l'accés d'aquestes cites. I s'ha apuntat per molts diputats avui i jo crec que estic molt contenta de que sigui una cosa de sentit comú en aquest plenari, és que no pot haver-hi una càrrega entorn a la salut laboral dels treballadors. Ya basta.

Tenim 5 milions d'euros en dolències i accidents que s'haurien de carregar a les mútues i que avui dia ens n'estem fent càrrec nosaltres. Catalunya dins de l'Estat és el territori amb més dolències de treball estan passant per contingències comunes. Això també és responsabilitat de tots els diputats que estem aquí fiscalitzar-ho.

I, a més, que s'hagin decidit que té a veure amb les cites osteomusculars i de salut mental, tenint en compte que teníem –2020– quinze mil morts per trastorns mentals, ansietat crònica en dones –sense comptar les tècniques que estan avui aquí del departament–, una de cada dotze. Això vol dir això vol dir que de les dones que

estem entre diputades, avui, i a la Mesa, una tindria ansietat crònica. És així de fàcil. Per tant, ni socialista, ni per la majoria, ni progrés, ni res compartit és voler rebaixar els dies d'IT en aquest sentit.

Entorn al tema de la formació professional, nosaltres mirem amb molta preocupació la tendència a la privatització que hi ha hagut en aquest sentit i creiem que és important que es comenci a revertir, i ens agradaria saber una mica també en què ho desenvoluparem perquè ho ha mencionat.

I crec que en realitat puc anar acabant. Sí que dic que ho mirarem tot plegat amb detall a l'informe, mirarem el que ens han presentat. Nosaltres intentem tenir una postura aquí que intentem que sigui rigorosa en la crítica, però sí que crec que hi ha una sèrie de decisions que s'han de prendre perquè si no hi ha pressupostos que ho sostinguin: han de decidir si indústria o turisme, han de decidir quines contraprestacions tenen determinades transferències de capital perquè no són seves ni meves, són del conjunt dels treballadors, i han de decidir si comencem a defensar –i acabo– la salut real del conjunt dels treballadors en aquest país.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. I ara, per acabar el torn, és el torn del grup dels socialistes amb la seva diputada, la senyora Conchi Jiménez. Endavant.

Conchi Jiménez Cruz

Sí; gràcies. Gràcies, conseller, per la seva explicació. Secretari general, i a tot l'equip, una salutació també, de la Conselleria d'Empresa i Treball. Gràcies per la seva explicació detallada del pressupost del seu departament.

Constatem que els pressupostos del 2026 representen una aposta clara i coherent per reforçar l'estat del benestar i consolidar el model de prosperitat compartida. Amb 49.162 milions d'euros, el pressupost més alt de la història de la Generalitat incrementen un 22,8 per cent la despesa respecte al 2023. Aquest creixement no és només una xifra rellevant, és la traducció pressupostària d'una prioritat política: situar les persones al centre de l'acció pública.

Dos de cada tres euros es destinen a Salut, Educació i Drets Socials, blindant el nucli del nostre sistema de protecció. El Departament de Salut arriba als 13.840 milions d'euros, en reforç de l'atenció primària i especialitzada amb més professionals. Això potser respon una mica a la pregunta que feia el senyor Canadell amb el tema de l'absentisme laboral i el reforç en sistemes de salut. Aquí estan, dintre del pressupost.

En Educació i Formació Professional: assoleix els 8.356 milions d'euros, amb més recursos per a l'equitat, el suport educatiu i la millora de les condicions del sistema. Drets socials i inclusió arriba als 4.248

Fitxer 8

milions d'euros, consolidant prestacions, reduint llistes d'espera en dependència i reforçant serveis essencials. Es destinen 1.900 milions d'euros a l'habitatge, una xifra històrica, que permet ampliar el parc públic, reforçar els ajuts de lloguer, prop d'un 90.000 persones serien beneficiàries, i facilitar l'accés dels joves al seu primer habitatge mitjançant noves eines de suport. Aquesta és una aposta estructural per garantir un dret bàsic.

El pressupost incorpora 4.146 milions d'euros en inversions, un quaranta-cinc per cent més del que portava el pressupost del 2023, amb una prioritat clara en infraestructures, mobilitat i equipaments públics arreu de les comarques. Es reforcen els serveis essencials amb un increment del 23,4 per cent en l'àmbit interior, amb els Mossos, amb més Mossos, del 5,8 en Educació, i del 5,6 en Salut, consolidant la qualitat i la proximitat dels serveis públics. A més, el pressupost de les persones concreta l'esforç redistributiu de 8.028 euros aproximadament per a infants i 1.752 euros per a joves, i uns 7.000, al voltant de 7.000 euros per a persones majors de 65 anys. Tot plegat s'emmarca en una gestió responsable, amb un dèficit previst del 0,1 per cent del PIB i una trajectòria de reducció del pes del deute. Jo també li poso molt sempre, els pressupostos han d'intentar reduir tot el deute que puguin tenir i no generar-ne més. En definitiva, uns pressupostos ambiciosos, sostenibles i orientats a garantir coherència social, equilibri territorial i benestar col·lectiu per al conjunt de Catalunya.

I dic això a continuació. A mi m'agradaria fer una mica de repàs del mateix que vostè ha explicat, i vull concretar, perquè jo crec que hem de mirar la Catalunya en positiu i no podem arribar aquí a que tot sigui dolent.

Respecte al context econòmic i social que ens ha explicat veiem que les dades són clares. L'any 2025 l'economia catalana va créixer un 2,7 per cent i la previsió per a aquest any és un 2,1, una mica inferior, però encara així són xifres sòlides i superiors a la mitjana europea. La taxa d'ocupació ha arribat al 76,4 per cent amb més de 3,8 milions de persones treballant. L'atur s'ha situat –com vostè també ha explicat– al 8,4 per cent i ha baixat el nombre considerable de persones respecte de l'any anterior. I dic jo –i faig una parada, una aturada– si hem recaptat més igual té a veure amb que hi ha més empreses i hi ha més gent ocupada, i hi ha més gent que paga impostos, que no és que sigui la càrrega de persones concretes, sinó que tenim més aportacions perquè l'economia funciona bé i hi ha més gent ocupada. És el resultat del teixit empresarial fort, d'un teixit empresarial fort i d'un mercat laboral que funciona, encara que s'ha de continuar millorant.

El nostre grup parlamentari té com a base el model de prosperitat compartida. Empreses fortes que puguin consolidar-se i créixer amb estabilitat, però també treballadors i treballadores que amb la seva feina contribueixin al creixement econòmic i que aquest s'ha de veure recompensat amb una qualitat de vida digna per a les persones.

Respecte a l'exportació, al 2025 es va exportar en la mateixa xifra que els últims anys. Tenim en compte que les exportacions als Estats Units han baixat, per tant és una bona xifra pels percentatges que ha indicat, considerant que hem baixat. Hem de tenir en compte que vivim en un context internacional complex i aquests dies estem veient que s'està complicant una mica més. Per tant, tenim una economia que creix, que crea ocupació i que exporta, però que ha d'adaptar-se a un entorn internacional més incert com es va fer amb el pla Catalunya Respon. I jo crec que aquest Govern sí que respon, perquè en el seu moment es va posar sobre la taula amb el tema dels aranzels i això és el que s'ha de fer. I creiem que per això també creiem que necessitem aquests pressupostos, per poder recolzar les empreses que ho estiguin passant malament i sobretot també que no tanqui cap empresa, que

ninguna empresa pateixi i sobretot, que no es perdi cap lloc de feina i per això el Govern ha d'estar i està recolzat també en aquests pressupostos.

Si parlem de les xifres, el pressupost del Departament d'Empresa i Treball, com bé ha dit vostè, per al 2026 és d'uns 1.506 milions d'euros. Això representa un increment respecte al 2023 d'un tretze per cent aproximadament. Representa una representant, una aposta clara. Aquests recursos s'organitzen al voltant d'un concepte central, que és la prosperitat compartida. Vull destacar els ens, que vostè ha fet matisos, jo vull destacar els grans eixos de la Conselleria d'Empresa lligats a les prioritats i a les estratègies i els plans que està treballant el Govern, com el pla de Govern, el Pla Catalunya lidera, entre d'altres. M'agrada que la primera prioritat sigui treball per a tothom. La partida més important és aquesta, la d'ocupació, de 662 milions d'euros aproximadament. Aquest Govern té una idea clara: la millor política social és una bona feina. Dins d'aquest eix es poden destacar una part que va a inserció laboral, una altra que va d'economia social i solidària i el tercer sector, que no ens podem oblidar. No volem que ningú quedi enrere, especialment joves, majors de 45 anys, dones i persones en situació de vulnerabilitat. Hem de treballar en una modernització del mercat laboral. El mercat laboral ja està canviant, ho estem veient. Ens hem d'adaptar al canvi, com per exemple, amb la intel·ligència artificial hi haurà canvis i hem d'estar a l'alçada. Ens hem de preparar, hem de formar les persones treballadores perquè aquesta nova etapa no afecti a ningú, ni a les empreses ni a les persones, i podem reubicar i adaptar noves feines.

També reforcem l'economia social i el tercer sector, perquè genera ocupació estable i arrelada al territori i amb valors. No es tracta només de crear llocs de treball, es tracta de què siguin dignes, que siguin llocs de treball dignes, segurs, de qualitat, estables i amb futur.

La segona gran aposta que es fa és la reindustrialització i el suport a l'empresa i a l'autònom. Hi destinen prop de 264 milions d'euros. Catalunya vol recuperar el lideratge industrial a Europa. El Govern ha d'estar al costat per fer-lo possible, i això vol dir una indústria més moderna, més digital i més verda. Aquests pressupostos s'emmarquen dintre del nou Pacte Nacional per la Indústria, que hem parlat fa uns dies d'ell. El nou pacte, que engloba el període 2026-2030 i en l'estratègia

d'innovació empresarial, que vostè mateix l'ha mencionat fa un moment. Apostem per sòl industrial, energia competitiva, simplificació administrativa tan reclamada i tan necessària per facilitar la feina de tothom i sobretot les empreses que puguin accelerar tots els seus tràmits i no perdin aquests recursos que han de fer servir. Talent i innovació, recolzament a la descarbonització. El nostre grup parlamentari ens agrada competir en qualitat, tecnologia i valor afegit

Respecte al turisme. El turisme és un sector clau, es destinen prop de 113 milions d'euros. Però el model és clar, volem passar del turisme de volum al turisme de qualitat, i amb l'estratègia Catalunya, millor turisme que vostè també comentava, apostem per la sostenibilitat, la qualitat i l'equilibri territorial. No es tracta de tenir menys visitants, sinó de generar més valor. Catalunya no pot avançar a dues velocitats. Per això aquest pressupost visualitza l'equilibri social i territorial, destinant 240 milions d'euros aquests recursos serveixen per garantir que el creixement arribi a tots els territoris, no només a l'àrea metropolitana. Impulsen projectes que generin activitat econòmica arreu del país i reforcen el teixit productiu local.

I respecte també, aquest pressupost engloba una part destinada a la internacionalització, una part per ampliar mercats exteriors i una altra per atraure inversió estrangera, en un món amb noves barreres comercials que es generen per les situacions com les que estem vivint aquests anys, com són les polítiques dels Estats Units, hem d'obrir nous mercats i captar inversions que generin ocupació de qualitat. El Pla Responent i la nova estratègia d'internacionalització 2026-2030 són eines claus. Aquests pressupostos també reforcen el comerç i el consum responsable com vostè mateix

La presidenta

Diputada, ha d'acabar, si us plau.

Conchi Jiménez Cruz

Sí, i ja acabaré després.

La presidenta

Gràcies.

Doncs, tal com he comentat a l'inici de la sessió, farem una aturada de cinc minuts i tornarem a reprendre, que tindrà la paraula a l'Honorable Conseller.

Gràcies.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...Sessió núm. 29 / CET / 5.03.2026

Fitxer 9

La presidenta

Bé, seguim amb la comissió i amb el torn del senyor conseller per un temps de trenta minuts. Però bé, no serem tant estrictes com hem estat en la primera part. Endavant, conseller.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Doncs, moltes gràcies presidenta. Gràcies diputades i diputats per la vostra intervenció. Vull fer una primera intervenció genèrica, que és que... Entenc que el pressupost costa dividir-lo en àrees i en departaments, però molts de vostès m'han parlat de molts departaments amb els quals jo no hi tinc cap mena de relació i molt menys de coneixement.

I, per tant, a moltes de les preguntes que m'han fet no els contestaré i espero que no ens repliquin després amb el mateix, perquè seguirem amb una contrarèplica que no tindrà resposta, en termes de salut, de cultura, d'educació, de recerca, senzillament perquè no tinc les dades, no vull enganyar ningú i crec que tampoc és la pretensió de vostès que comencem debats que són del tot estèrils.

M'agradaria començar... Seguiré un ordre una mica anàrquic, no sé ben bé per què, suposo que al final els hi explicaré, però el meu cap em porta a contestar primer, en primer lloc, al senyor Jordi Albert, d'Esquerra Republicana. Deu ser perquè estem en negociacions i amb unes negociacions que són importants per al país.

Vostè m'ha dit que... més o menys m'ha donat el deure, m'ha demanat que ajudi amb aquest acord. Jo ho traslladaré, té la meua paraula. Sí que també li vull dir que un servidor no ha intervingut en les negociacions, com vostè sap, ni en els pactes

d'investidura inicialment ni tampoc ara en el pacte per arribar a un hipotètic acord amb els pressupostos, que tant de bo que hi sigui.

Però vostè m'ha demanat que intenti empènyer per aconseguir-ho, ha fet referència en tot moment a aquest acord que faltaria, doncs, per arribar a aquest consens que Catalunya necessita i em puc comprometre, senzillament, a traslladar-ho, amb la bona voluntat de fer-ho, però posant a sobre la taula i amb coneixement de tots els diputats i diputades, doncs, que un servidor no ha intervingut en cap moment i, per tant, entenc que això és competència d'altres consellers i del mateix president que estan al capdamunt d'aquesta negociació.

I després sí que m'ha dit una cosa que m'agradaria contestar-li, que és que quan vostè ha dit que, home, que no és bo parlar de les incerteses, les inseguretats, el clima bèl·lic que s'està donant en el món i que el que s'ha de fer és donar certeses, doncs, no dient-li que no té raó en part, m'agradaria explicar el perquè ho he fet.

Perquè és que, a més, ho he fet de forma meditada, i de forma meditada no pel meu equip, sinó per mi mateix. I, per tant, molt més subjecte a un error, eh?, perquè és una decisió presa per mi. Jo penso que per poder prendre decisions en qualsevol àmbit de la feina, de la vida, primer has de fer una diagnosi i crec que la diagnosi és clara i rotunda.

És a dir, tenim un escenari a dia d'avui, especialment des de fa un any i escaig, doncs, que gira entorn a una forta personalitat política que regenta o domina o mana en l'administració pública, sinó més important, de les dues o tres més importants del món, segurament la més important i la més rica, que fa que el pèndol del que era una multilateralitat política i econòmica, actualment tingui unes esbiaixades que fins ara no existien, no?

Jo crec que és bo que per saber cap a on hem de tirar, primer hem de fer una diagnosi. I la diagnosi, òbviament, és la que és, senyor Albert. És a dir, fa un any i un mes aproximadament ens vam llevar un dijous amb: «guerra aranzelària, cinquanta per cent per l'acer, no sé què, no sé quantos, quinze per això altre, l'automoció», després canviava al cap d'una setmana, canviava al cap de quinze dies.

Al juny va venir un altre aranzel de tipus fixe, després el Tribunal Suprem ens ha dit, dels Estats Units, que això no és legal. Per tant, això és una realitat que jo no puc obviar. M'agradaria que no existís, però obviar-la no puc. I crec que posant-la sobre de la taula, la podem analitzar i podem arribar a conclusions.

De fet, no se'ns pot dir al Departament d'Empresa i de Treball que no aportem certesa i credibilitat i esperança a la població, perquè, per exemple, com li deia, quan el mes de gener de l'any passat, no sé quin dia, un dijous recordo perfectament, l'Administració Trump posava en funcionament la política aranzelària, nosaltres en quatre dies presentàvem el pla Responem, quatre dies literals, de dijous a dilluns.

I els hi explicàvem, en primer lloc, als agents socials econòmics, sindicats i patronals, i després ho fèiem amb les cambres de comerç que, malgrat no estar en el diàleg social, enteníem que també havien de tenir aquesta informació. Per tant, sí que li compro la part que tot polític, i més qui gestiona un govern, ha de donar qüestions positives, però sí que li demano, li recrimino, li demano per favor, gairebé, que em permeti que, prèviament, faci una avaluació de l'estat real de la situació.

I si no era gaire positiu al gener de l'any passat amb el tema aranzelari, doncs, òbviament, des de fa ja no recordo si vuit, nou o deu dies amb l'esclat del conflicte a l'Orient Mitjà, doncs, el tema s'ha complicat des d'una altra perspectiva.

I acabo, la situació general. Jo ahir, per exemple, vaig estar a Tarragona, parlava amb gent del sector químic i em deien que estaven francament preocupats per la possible incidència que podia tenir en el sector de la química, però en molts d'altres també, doncs, que es perpetuï o que s'allargui aquesta situació a l'Orient Mitjà.

Per tant, jo m'agradaria explicar o especificar o concretar que, davant d'aquesta interlocució que he fet al principi, inicial, l'únic que pretenia era situar un moment com a real, ningú pot dir que no és així, en cap cas pretenia tenir cap altra intenció que la de situar-ho. I això sí que li ho dic, i li compro al cent per cent, diputat Albert, amb la voluntat de trobar solucions, certeses, esperança i portar cap endavant el nostre país en aquests termes d'economia.

Ha dit vostè en un parell d'ocasions «mà estesa». Mà estesa que jo li torno a oferir. Ens l'hem ofert els dos. Estic convençut que el Govern que represento i el seu partit estan en aquesta línia i estic convençudíssim que la voluntat és exactament la

mateixa, que és la de dotar d'un bon instrument pressupostari el país. I, per tant, li torno a agrair la seva aportació d'aquest esperit, encara, de tenir un camí per poder-ho aconseguir.

Senyor Lluís Mijoler, bé, amb vostè tinc ja un avantatge, que és que hem pactat un acord i, per tant, de les coses que m'ha dit, que me n'ha dit moltes i que després li demanaré, si us plau, que me les digui de forma concreta, perquè crec que d'un parell no n'he pres nota, doncs, formen part dels quatre punts bàsics d'acord entre els Comuns i, en aquest cas, el Partit Socialista per donar suport a aquests pressupostos, eh?

Però amb lleugers matisos que vostè i jo tenim, que no són gaires, jo li diria que vostè sap perfectament, per què ho hem parlat de forma privada, que estic d'acord amb gairebé la totalitat de les qüestions que vostè em planteja. Respecte del fons sobirà, que és una cosa que m'ha dit moltes vegades i no acabem d'aprofundir, crec que ens hem de veure un dia i posar una miqueta ja negra sobre blanc, perquè la música pot ser bona, probablement jo li introduiré matisos, eh?

I li introduiré matisos perquè crec que ja hi ha instruments que tenen aquesta funció, probablement no amb l'extensió que vostè voldria i, segurament, el que hauríem de fer és mirar de trobar un encaix on el que vostè demana, que pot ser molt positiu per al país, pugui quadrar-se amb altres institucions, com, per exemple, Avançsa, que ja té aquesta possibilitat d'incidir en els capitals de moltes empreses, que ja ho estem fent en molts projectes que considerem importants i estratègics per al país, però que mai li he dit que no a la seva petició que això es pugui aprofundir i ampliar més.

Penso que el fet que els governs públics tinguin incidència en empreses privades i que sigui una incidència important i rellevant fa que aquestes empreses siguin més potents. I, per tant, m'ofereixo a que quan les coses estiguin ja una mica més clares, si tenim pressupost, de forma espacial, puguem treballar en això, que li torno a dir que és una música que sempre li he dit que no em desagrada i que m'agradaria aprofundir amb vostè.

No crec que avui li hagi d'entrar en, crec, les vuit peticions que ha fet. Crec que estan emmarcades en els quatre punts que vam pactar referents al que és el recolzament als pressupostos per part del nostre departament i, en qualsevol cas, té la meua

paraula i el meu compromís que tot allò que estigui pactat per nosaltres es complirà fil per randa. Perquè això és el que és un acord, vull dir, senzillament complir amb les coses que s'han acordat.

S'ha fet alguna menció per part de partits diversos i distants ideològicament, per exemple, al tema del turisme. Em sap greu que no hi sigui la diputada de la CUP, perquè m'hagués agradat que ho escoltés. En qualsevol cas, com sempre dic, no tinc cap mena de problema en després explicar-ho a títol personal. També hi ha hagut una menció per al turisme per part de la diputada Àngels Esteller.

Sobre el turisme, m'agradaria compartir amb vostès avui una dada que penso que explica que, malgrat que sovint ens costa des de la perspectiva dels grups polítics, perquè, evidentment, la política ha nascut per fer oposició. A qui? A qui governa. I això és a l'ADN de la política parlamentària i, per tant, no seré jo qui la qüestionari.

Però sí que hi ha una qüestió que m'agradaria compartir amb vostès. El primer mes de l'any 26, el mes de gener, s'ha produït el que el pla de màrqueting del turisme de Catalunya preveu en el seu títol. Com vostès saben, el títol és Més Catalunya, millor turisme. Això vol dir moltes coses. Vol dir que volem que es redistribueixi territorialment en tot el país, no només a Barcelona o a la costa, sinó que vagi a la Garrotxa, a l'Empordà, que vagi als Pirineus, que vagi a les Terres de l'Ebre, però també vol dir que volem que sigui més sostenible.

El mes de gener d'aquest any 26 hi ha hagut un 6,22 menys de turistes que el mateix mes de l'any passat, 6,22 de turistes menys que l'any passat. Però saben què ha succeït? Que hi han hagut 1.270 milions d'euros més de despesa. És a dir, s'ha incrementat un 14,8 la despesa per turista.

I això vol dir que aquella política que, en algun moment, fins i tot algú ha banalitzat, ja ha donat en el primer mes de l'any 26 el resultat que buscava, menys turistes, menys quantitat, més despesa, més qualitat, un sector més productiu. Això vostès ara repliquin el que vulguin, però la dada és la que els acabo de dir, menys persones que ens visiten, més diners que queden a Catalunya.

Per tant, les polítiques que es fan

Fitxer 10

des dels governs, de vegades de vegades tenen un encert, a vegades surten bé i permetin-me, doncs, que avui jo aquí els hi recordi.

I també m'agradaria recordar una cosa que moltes vegades he comentat en el Parlament, que és que és molt fàcil prendre posicionaments respecte del turisme sense intentar arribar al final de totes les conseqüències. I sempre exposo, i en diverses interpel·lacions que se m'han fet, que molta cura i molta prudència sobretot –prudència sobretot– quan estem parlant d'un sector que dona feina a 500.000 persones i quan estem parlant d'un sector que representa el dotze per cent, gairebé el tretze per cent del nostre PIB.

Compromís en matèria turística total, amb aquest pla de màrqueting de «(+ Catalunya, millor turisme». Compromís a intentar reduir les visites massificades de turistes a Catalunya. Compromís a que el nostre turista cada vegada sigui de més qualitat, tingui més despesa, tingui més consum.

I li dic de forma indirecta, perquè no hi és, a la diputada Laure Vega, de la CUP, tant de bo que també repercuteixi en que aquests turistes que gasten més gastin més, precisament, en el nostre comerç, que entenc que aquest increment d'aquesta despesa, precisament, és perquè van a restaurants d'aquí. No crec que vinguin aquí per anar a restaurants de l'Aragó. I perquè suposo que també estan a hotels d'aquí i no crec que se'n vagin a hotels de les Balears. I, per tant, és evidentíssim que aquesta despesa on es queda és en el nostre país.

Malgrat la seva absència, crec que tinc l'obligació per educació i per correcció de contestar la intervenció que ha fet el diputat Javier Ramírez, de VOX. Reitero el que sempre li dic, gairebé que no tindria sentit que ens repliquessin de forma constant, perquè sempre ens acabem fent autèntiques esmenes a la totalitat. I, llavors, clar, quan un té una visió totalment oposada i que nega, doncs, que l'agenda 2030 sigui positiva i que nega el canvi climàtic, evidentment, estem a les antípodes. I, evidentment, veiem l'economia d'una forma totalment diferent. I això és el que jo li vull fer arribar, doncs, al senyor Javier Ramírez.

Però també hi ha una qüestió que és que ha comentat de forma probablement una mica penalitzadora si pretenem revertir l'atur juvenil, que està, com ell deu haver dit,

per sobre de més o menys el vint per cent. Doncs en formació, evidentment que sí. Naturalment que sí. Naturalment que volem revertir l'atur, absolutament tot l'atur, el juvenil i el no juvenil amb més formació. Perquè, evidentment, només hi ha un camí perquè les persones trobin feina, que és que estiguin formades, que coneguin els seus oficis, les seves feines i que, per tant, tinguin més capacitat per ser admeses amb garanties en el món laboral.

Nego també –i ja acabo amb VOX– aquesta també esmena a la totalitat que fa al pacte nacional per la Indústria, del qual parlaré ara en termes genèrics a vostès, doncs, perquè no només la nego, sinó que penso que és un pacte que donarà molt bon resultat per a Catalunya, i vull destacar, com també el va donar, malgrat que alguns no ho creguin, l'anterior. Els pactes nacionals que hi han hagut d'indústria tots han tingut un resultat positiu. Tots tenen resultats millorables, naturalment, també el tindrà aquest. Però aquest és el millor pacte que podem presentar a dia d'avui en les circumstàncies actuals.

I per últim, respecte a la menció que feia de Xina, doncs sí, hem anat dues vegades a la Xina i no en descartem ni una tercera ni una quarta. Perquè és una economia que està creixent una barbaritat. Perquè és una economia que, efectivament, té un compromís amb la sostenibilitat important. El vehicle elèctric a ciutats com Xangai, com Shenzhen, com Pequín és un vehicle que està molt més estès que a Catalunya i que a Europa, llevat de l'exemple de Noruega. I a la Xina, hi ha moltes possibilitats que a Europa, Catalunya, Espanya hauran de veure quines són les que més els convé.

Però no m'agradaria oblidar que aquí a Catalunya tenim un exemple d'una *joint venture* entre Chery i Ebro que no ens ha anat gaire malament, eh?, que no ens ha anat gaire malament. Els gairebé dos mil treballadors de Nissan, gairebé en la seva totalitat, estan treballant en aquesta *joint venture*. I, per tant, tenir arguments destructius contra una possibilitat senzillament per qüestions ideològiques, penso que no és prou madura com per tenir-la en compte. Jo penso que Xina com a mercat ja no emergent, sinó consolidat, però que a més tecnològicament està molt avançat respecte d'Europa, segur, i respecte a moltes qüestions, inclús respecte d'Estats Units, és important que el tinguem en compte.

A la diputada senyora Àngels Esteller, del Partit Popular, aviam, amb aquest argument que vostè diu de primer créixer i després repartir, jo hi estic d'acord. És a dir, no es pot repartir allò que no existeix. És a dir, aquest plantejament, crec que ja li he dit en més d'una ocasió, és veritat que el repartiment difícilment es pot produir si no hi ha una prèvia generació d'aquesta riquesa en termes d'empresa, en termes d'economia. I també li dic que estic d'acord amb el que ha dit vostè que els números macroeconòmics són positius, però que «al tanto» quan arribem a les persones, i ha fet referència a la renda *per capita*. Té tota la raó del món. I a més crec que això jo segur que ho he dit, però ho he escoltat dir-ho en públic, però, a més, de forma reiterada, al propi president de la Generalitat, a la pròpia consellera d'Economia i Finances, al conseller, que també té una activitat molt important relacionada amb el món de l'empresa, d'Agricultura. És evident que aquí hi ha una assignatura pendent i no gens menor que és fer que aquests números realment arribin a les butxaques de les persones i del màxim nombre de persones. I això també implica intentar establir uns mecanismes correctors de les bretxes que hi poden haver salarials també. És a dir, volem, doncs, que els sous puguin créixer i l'assignatura pendent més important és que creixin els baixos per intentar aproximar-se als que són mitjans i als que són alts.

Respecte a la burocràcia, vostè ha dit que trobava a faltar, doncs, alguna incidència directa en el pressupost. És veritat que des de..., al pressupost d'Empresa –perdó, eh? És veritat que nosaltres l'acció directa que hem fet ha sigut la de la FUE, que ja es va fer a principis de mandat, que està dotada ja, per tant, dintre del pressupost. Però sí que li dic, li contesto, perquè té molta relació amb nosaltres, però li contesto que s'està fent des de Presidència, des de la conselleria del conseller Albert Dalmau. I desconec ara quin és el pressupost que se li dedica; el que sí que sé és que hi ha molts mitjans personals de gent experta que hi està treballant.

I també li dic una altra cosa –això crec que és necessari que ho diguem–, no ens enganyem a nosaltres mateixos pensant que el camí cap a la desburocratització l'aconseguirem en dos mesos ni en un any. Perquè, per exemple, a l'Aragó, que amb això ha aconseguit allò que ells diuen l'«autovia burocràtica» –que li confesso que, d'una banda, em genera enveja i, d'una altra, ràbia, perquè nosaltres no la tenim–, doncs, no s'ha fet precisament en poc temps. Estem en el camí. És una qüestió que

a mi ara vostè quan l'ha comentat m'ha despertat curiositat i no sé la dada, indagaré per saber quin és l'aportació que es fa, per poder revertir el més ràpid possible aquesta situació, que és una evidència que és negativa per a la nostra economia.

Ha dit que trobava a faltar diners per a comerç. Hi estic d'acord. De totes maneres, vull que sàpiga que també hi han unes parts importants pactades amb Economia, en concret, unes línies, que ara no recordo la quantia, de títol ICF Comerç, que el que pretenen... –si no recordo malament eren 28 o 30 milions d'euros, però no em faci gaire cas, és subjecte a revisar-ho–, que el que pretenen és ajudar els comerços que ho necessitin, que vulguin subsistir amb la seva activitat econòmica o fins i tot, doncs, tenir un creixement.

I respecte de l'impost del turisme, em penso que ja li vaig contestar l'altre dia. És a dir, ja sé que vostè té l'obligació de preguntar-m'ho a cada intervenció que tinguem parlamentària, doncs, jo li comento el que li vaig comentar en aquell moment: és un acord d'investidura, és un acord pactat amb els partits que van fer possible aquest Govern i, per tant, jo és que no em puc estendre més, perquè senzillament és una qüestió que no puc qüestionar.

I, senyor Canadell, l'he deixat a vostè l'últim perquè avui l'he vist un punt exaltat. És a dir, és la primera vegada que el veig tan..., tan..., no vull dir nerviós, perquè no crec que sigui la paraula, però m'ha estranyat una mica. I intentaré no exaltar-me i sobretot intentaré que puguem dialogar, perquè vostè segur que ara em replicarà, cosa que no vaig poder fer jo la setmana passada quan vostè va fer una reinterpel·lació. Terme que vostè segurament no coneix, que és quan hi ha una moció subsegüent en la qual l'interpel·lat no té dret a rèplica, i vostè em va reinterpel·lar negant el meu dret a contestar-lo de forma concreta, amb cognom, no sé si va dir fins i tot el meu segon cognom. I jo avui, avui li dic a vostè el que penso i vostè tindrà el dret, que jo no vaig tenir l'altre dia, de poder-me contestar.

Miri, vostè sap perfectament que a mi m'encantaria tenir un concert econòmic, però jo diria que aquí no hi ha ningú que no volgués un concert econòmic. No, no, estic convençut que no –estic convençut que no. Però jo penso que això ja té poc recorregut. I l'hi dic molt francament, perquè no deixa de ser curiós que assumint que ja –i vostè ho ha dit– el propi Partit Socialista ho ha reconegut que hi ha aquesta

manca de finançament per a Catalunya, no deixa de tenir una certa contradicció que vostè hagi basat tota la seva intervenció en aquest dèficit i, en canvi, estigui negant la possibilitat de que l'any que ve tinguem 4.700 milions més d'euros. Que vostè dirà que són pocs; però són una mica més que zero. Una mica, permeti'm que li digui, bastant més que zero. Quatre mil set-cents milions no es poden minimitzar. I aquests 4.700 milions d'euros, com, per exemple, també l'empresa de rodalies, formen part d'un acord, doncs, de qui ha optat per la via de la practicitat, de la política útil o del pragmatisme.

I jo penso que també per parlar amb tanta vehemència com vostè es caracteritza sempre que defensa una cosa, i a més ho fa molt bé, el que no podem deixar de banda també és el moment que viu Catalunya i el moment que viu Catalunya de tornar a estar en un posicionament com el que havia estat fa quinze o vint anys. Vostè deu recordar, doncs, no sé, per exemple, en termes d'educació, els informes PISA ens posaven sempre els primers i ara estem on estem. I vostè deu recordar on estàvem en renovables i on estem ara. I tantes i tantes qüestions que han passat en un llarg període de temps i que són responsabilitat, de qui? De molta gent, de moltíssima gent, de molts grups, de responsables... Aquest debat avui no l'acabaríem aquí. Però jo penso que Catalunya el que es mereix a dia d'avui és ser capaç de tenir uns recursos que li permetin tirar endavant, doncs, aquelles coses que, per les raons que siguin, no s'han fet fins ara.

Fixi's vostè: 9.100 o 9.200 milions d'euros del pressupost, eh?, 9.200 milions d'euros, i si el Congrés dels Diputats el mes crec que és juny o juliol, no?, quan aprovés el finançament no dic singular, el nou finançament, 4.700, estaríem gairebé als 14.000 milions d'euros. Vostè creu que això no és una quantitat prou important com per passar a un altre moment amb total independència de la voluntat legítima de qualsevol partit polític de defensar-ne més? És a dir, podem tenir..., vostè creu que realment és positiu per a Catalunya que Catalunya l'any que ve, ja no parlo aquest any amb els 9.000 del pressupost, però que l'any que ve no tingui la consolidació del pressupost d'aquest any més 4.700 milions d'euros més? Home, jo el que li demanaria... I estic convençut..., perquè vostè i jo quan parlem privadament tenim una certa, permeti'm que li digui, raonabilitat pragmàtica. Jo crec que això a Catalunya li va bé. No ho podem banalitzar. No ho podem banalitzar.

Jo tampoc estic banalitzant el seu argument del dèficit fiscal, l'hi ben asseguro, vostè em coneix una mica, eh? una mica. No l'estic banalitzant. Però mirem de ser pragmàtics. Mirem d'anar realment a afirmacions creïbles.

Vostè acaba de dir fa un moment: «Si tinguéssim el concert, no tindríem tant absentisme.» Vostè és molt ràpid mirant per aquí, perquè ho sé. Miri, quin té el País Basc? Sempre està al podi, o primer, segon o tercer. I tenen un tros de concert que no s'acaba. Repliqui'm això ara. Vostè acaba de dir això.

Vostè l'altre dia, quan em va reinterpel·lar, va fer una menció, per exemple, del que s'havia perdut en termes de percentatge del VAB industrial. I el que va dir és veritat. Però vostè obvia la situació general d'Europa. Vostè no diu: «Oh, Alemanya encara baixa més», «oh, França per Déu, França que havia

Fitxer 11

tingut un vint i escaig de VAB», ara el té gairebé al quinze. No ho diu. Com si Catalunya fos una illa que no té res a veure amb la realitat del món, de l'Estat, d'Europa. Com si les guerres no ens afectessin. Com si les guerres comercials no ens afectessin. Probablement hauríem de dir, ja ho dic jo, aquí, ara: potser el Pacte Nacional per la Indústria no serveix per incrementar el VAB. Potser serveix per reduir-lo menys que la resta de comunitats o regions. I li posaré un exemple. El sector químic, que està molt tocat per manca de competitivitat, sobretot referent al preu de l'energia i a la quantitat de l'energia, ha patit molt a Catalunya, ha patit molt a Espanya, però ha patit bastant menys que a Itàlia, a França o Alemanya. Vostè això no ho diu mai en seu parlamentària. Vostè només diria que el sector químic català ha patit una barbaritat. No, però és que Catalunya forma part –forma part, Catalunya– d'Espanya, malgrat que a vostè no li agradi, d'Europa i del món. I home, per què no diem també aquestes coses? Per què no diem veritats a la ciutadania?

Vostè, l'altre dia, quan em va interpel·lar, va deixar anar la sentència a la qual jo no podia contestar, perquè va ser un judici inaudit a part, vostè va dir el què va dir, però en canvi no va dir això. I jo li dic avui. Vostè i jo ens entenem en moltes coses. A mi m'agradaria tenir un salari mínim interprofessional. Igual que vostè. O més, perquè soc conseller de Treball. Li ho asseguro: si aquí hi hagués..., bé, hi ha el secretari

de Treball, sap que soc un autèntic pesat en termes de treball, en termes de relacions laborals, en termes de prevenció de riscos laborals. Un *plasta*.

A mi m'encantaria, però jo no puc anar al Parlament dient, com li va replicar l'altre dia el senyor Albert... Jo no puc anar al Parlament demanant una cosa que sé que no tinc competència per fer-la. M'agradaria tenir-la? M'encantaria tenir-la, senyor Canadell, però penso que hem de portar la política ja d'una vegada per totes, a Catalunya i arreu –no només passa aquí– als termes de la realitat, de la veritat, perquè un Parlament és una cosa molt seriosa, –molt seriosa–, i estem on estem i el que ens hi juguem, senyor Canadell, són 9.000 milions d'euros, ara, que són els que jo els venia a explicar, però ens hi juguem també 4.700 de cara a l'any que ve, ja consolidats, també cada any. I això són molts diners. I per tant, jo penso que la ciutadania mereix que nosaltres siguem capaços de donar respostes perquè tots visquem una mica més bé.

Acabo. M'ha preguntat, com li deia abans, de Salut, Cultura, Educació, Recerca. No li puc contestar, però perquè no ho sé, no sé què dir-li. Li ho dic molt francament, no sé què dir-li. També li dic: m'agradaria una condonació del cent. Naturalment que m'agradaria. Si és que penso com vostè. Ara, és possible fer-ho? Crec que no –crec que no. Tant de bo que es pugui augmentar del 20 al 30 o 40 o el que sigui. Però crec que no es pot.

I, per últim, ha fet una menció també a l'InnoFab. Tampoc depèn d'Empresa, depèn de Recerca i Universitats. Però vull dir-li que hi ha l'adjudicació del projecte bàsic ja feta, i a l'abril –a l'abril–, és a dir, d'aquí a dos mesos comença ja la seva execució amb una dotació de 47 milions d'euros. Per tant, el convido, senyor Canadell, que ens interpel·lem sempre que ens puguem contestar l'un a l'altre. Ara és el cas. Vostè tindrà l'oportunitat de replicar-me, la qual cosa espero i sé que farà molt bé, i suposo que jo després tindrè el dret a tornar a parlar.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. I ara tornarem a obrir el torn dels grups parlamentaris amb un temps de cinc minuts. Ara tocaria el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya amb el seu diputat, el senyor Joan Canadell. Endavant.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. Bé, no el reinterpel·laré perquè tinc cinc minuts, i si després me'n dona algun d'extra ho faré. Si no, ja trobaré el moment. Miri, jo, del que tenia preparat era parlar del tema de l'atur, eh? Ja li he dit que per mi és un tema molt important i no volia deixar-ho a mitges, perquè preveure que l'atur baixi del 8,4 al 8,2 per cent, no sé si ha fet números. Són uns vuit mil assalariats; o sigui, aturats que passin a assalariats, vuit mil. Jo ja li he dit en seu parlamentària, a vostè, i ho he dit també quan hi havia el senyor Gibert assegut en aquesta cadira: el 37 per cent d'empreses d'aquest país no creixen per falta de personal qualificat –37. Dues-centes mil empreses. Llavors, si Acció té un pressupost de 600 milions d'euros aproximadament, el seu objectiu és reduir l'atur amb vuit mil persones? Li ho dic sincerament, per mi això és un engany a la ciutadania, perquè aquest país pot i ha de tenir un atur entre el 4 i el 5 per cent, perquè pot fer-ho, perquè tenim empreses que volen ocupar. No és com fa vint anys, que hi havia una crisi tremenda, que les empreses el que feien era acomiadar gent.

En aquest moment les empreses volen ocupar i no poden. Llavors, el SOC, avui, amb 600 milions d'euros, farà durant un any una feina només per baixar l'atur en vuit mil persones? Sincerament, jo espero molt més de vostè. Li ho dic de veritat. Jo vull pensar que no és un problema seu. És un problema que no li donen més pressupost, perquè només n'hi donen 160 milions quan només que tingués la mitjana seria de l'ordre de 250 o 300 milions d'euros. I amb això podria fer més coses. Per tant, per mi en el tema de l'atur és molt preocupant aquest pressupost. Molt.

Vostè ara ens hauria de portar un pressupost que baixés l'atur –em mullo– entorn al 7 per cent. Perquè en tres anys puguem estar el 5 per cent. Però, és clar, el primer any, com a mínim, has de baixar del 8,4 al 7. I això vostè ho pot fer. Té les eines per fer-ho, perquè les empreses volen ocupar. Com s'ha de fer, això? Vostè és el que té la responsabilitat, però jo en aquest Parlament, nosaltres en aquest Parlament, li hem portat mocions en la línia de col·laboració públic-privada, amb els gremis, amb les patronals, amb les cambres, amb els clústers, amb els col·legis professionals. Aquesta setmana he anat a visitar un col·legi professional. M'han dit, si nosaltres volem formar la gent!, però necessitem que ens ajudin a formar, i no només

econòmicament, també amb l'Administració. Per tant, escolti'm, aquest tema és molt, molt preocupant. Vostè ha dit..., m'he posat nerviós, no sé què..., no, és que, de veritat, em preocupa molt que aquest Govern no tingui l'ambició d'abaixar l'atur de veritat.

Segona cosa que em preocupa molt d'aquest Govern: que no tingui l'ambició d'apujar els salaris. Vostè ara m'ha dit..., oh, és que ja m'ho ha dit tres vegades això de..., clar, jo no el vull reinterpel·lar més amb coses que són..., que ja no cal interpel·lar-les. Escolti'm, vostè no té competència per al salari mínim interprofessional, però sí que té competència per ajudar a les empreses i a les dues parts, en la concertació social, a pujar els salaris mínims dels convenis. Això sí que ho pot fer.

I què hem fet nosaltres? Fer una llei, o sigui, fer una llei..., proposar una llei. I li hem portat sobre la taula una llei. Ja veurem què farà. Aquesta llei, que preveu? Un fons per ajudar els sectors que tenen més dificultats a pujar salaris per pujar salaris. Perquè si algun dia el senyor Albert aconsegueix, que em sembla molt bé, el salari mínim interprofessional per a Catalunya, com ho faci d'un dia per un altre, sap què passarà? Que sortiran els empresaris a dir: no podem d'un dia per un altre, doneu-nos temps. Jo, el que li dic és, amb aquesta llei, donem-nos tres o quatre anys, que és el que es va aprovar en aquest Parlament l'any passat, donem-nos tres o quatre anys per ajudar els sectors que tenen més dificultats a anar pujant el salari mínim, de 1.220 a 1.400 aproximadament. Xifres aproximades. Vostè això sí que ho pot fer.

I no em consta que hagi mogut un pèl en això. I si cada vegada que em contesta em diu el mateix, no tinc competències, jo li dic, escolti'm, ho sento, sí que té competències, per al que jo li demano, que no és un salari mínim interprofessional, és negociació col·lectiva. Ara, la negociació col·lectiva necessita el suport del Govern, sobretot amb fons. Per a què? Per millorar la formació, per millorar la productivitat, per a bonificacions, etcètera.

I això, com em deia la companya Noemí, escolti'm, és que l'índex de pobresa cada cop és més alt a Catalunya –cada cop és més alt. Per tant, o aconseguim pujar els salaris o no ens en sortirem. És que no ens en sortirem. Estem condemnant els catalans a viure en la pobresa. I quan he dit abans que l'IRPF ha pujat el 37 per cent, senyora Conchi Jiménez, que sap que l'aprecio molt, miri, sap què ha pujat

l'ocupació en aquests tres anys? Un 8,8 per cent –8,8 per cent. Com pot haver pujat l'IRPF un 37 amb una ocupació del 8,8? Vostè deia, potser és això. No, no és això – no és això. I els salaris no han pujat més que la inflació. Tots ho sabem. Tant de bo. No, al contrari. Per tant, és un problema de no deflació, sobretot. Hi haurà alguna altra causa, però sobretot.

I em quedo sense temps, però ha dit abans que potser seria una mica més flexible. En temes més sectorials: polítiques digitals. Escolti'm, vostè va començar la primera reunió que va venir a presentar-se com a conseller va ser, de dir, home, som conselleria d'Empresa i Treball, però Polítiques Digitals serà un dels pilars. Jo no veig que això sigui un pilar. No veig polítiques fermes en aquesta línia. No les veig, ho sento. Li ho he de dir.

Que les pimes creixin. No veig cap programa de veritat per ajudar les empreses, sobretot les PIME, que són líders internacionals. Li van fer una moció sobre això. Tampoc han fet cap cas. A l'emprenedoria. No veig programes agressius –agressius vull dir impactants– en tema de l'emprenedoria, per fomentar les *start-ups*. Polígons industrials. Vam fer una moció, que la va aprovar el senyor Gibert. Era la passada legislatura. La va votar a favor el senyor Gibert, per dotar d'uns 25 milions d'euros per fer un pla de polígons, perquè els polígons s'estan desfent; més de la meitat dels polígons d'aquest país tenen més de quaranta anys, s'estan desfent. Necessitem un pla de polígons com Déu mana.

Química de Tarragona. Em sembla molt bé que digui que ahir, o no sé quan... Escolti'm, jo hi parlo contínuament amb la química. Li ho vaig dir el dia que el vaig reinterpel·lar, que diu Vostè. Escolti'm, sap per què estan preocupats a la química? Perquè el ministre de torn no dona el permís per poder construir un CCS, que és bàsic per a la descarbonització a Tarragona? I si no fem això –si no fem això–, ens carregarem els *crackers* de Tarragona i la indústria de Tarragona, la indústria química de Tarragona, i ho sap molt bé. I aquest és un tema que ens hauria de preocupar molt. Això també li van dir, eh? Avui no ens ho ha dit, però això també li van dir. Em consta que li van dir. I que estan molt preocupats per això. I vull pensar que això s'ho prenen seriosament, perquè això sí que depèn de vostès, no de la

Generalitat, de Madrid. Però vostè, amb el senyor Hereu, suposo que tenen una bona línia de comunicació.

I vaig acabant. APEUs. Escolti'm, ni un duro per als APEUs. Nosaltres ho vam incloure com una esmena a la llei de comerç. S'ho van carregar. Però escolti'm, facin una partida per als APEUs, perquè no hem constituït ni un APEUs des que es va fer la Llei dels APEUs. N'hi ha un que està a punt –a punt, a punt. Però portem cinc anys o sis. És de la senyora Chacón, de la consellera Chacón, aquesta llei.

Turisme. Bé, ja se n'ha parlat. Jo em sumo a tot el que s'ha dit. Autònoms. No veig cap partida important per als autònoms. No en veig. Estan molt preocupats. També he estat amb els autònoms aquesta setmana, estan molt preocupats. Internacionalització només destina un 3 per cent...

La presidenta

Hem d'acabar. M'havia posat un topall de dos minuts, però... *(La presidentariu.)*

Joan Canadell i Bruguera

Doncs, escolti'm, la frase final, si m'ho permet presidenta, la frase final... Jo ho sento, però jo, de vostès, retiraria els pressupostos i en portaria uns altres amb condicions, que fins i tot puguin ser votables per Junts per Catalunya, perquè potser trobem la solució. Ara, menys fiscalitat i ajudes de veritat al foment de l'economia.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb el seu diputat senyor Jordi Albert. Endavant.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, presidenta. Bé, jo, simplement, dues reflexions. La primera en relació amb el que hem comentat respecte al context i el missatge que avui ha enviat de forma inicial. Crec que el missatge, si avui volia enviar un missatge era per generar tranquil·litat als sectors econòmics i socials del país. I, per tant, avui el missatge havia de ser no pas de sabem el context, no pas el que ha enviat, sinó que crec que hauria d'haver estat un missatge que aquesta feina que diu que ara farà, l'hauria fet, i si l'estava fent, millor no enviar cap tipus de missatge, perquè si no generem més

incerteses que no pas certes, com li he dit anteriorment. Per tant, crec, conseller, que aquí s'ha equivocat. I aquesta feina prèvia l'hauria d'haver fet amb el seu equip, no pas prendre una decisió personal, com acaba de dir, sinó prendre amb el seu equip, fer aquesta feina prèvia i, per tant, doncs, avui traslladar un missatge de confiança als sectors socials i econòmics del país, que crec que és el que també estan esperant del seu conseller d'Empresa i Treball.

I, l'altra qüestió, molt ràpida: m'ha semblat de les seves paraules, i l'entenc, que es desentenien de la situació respecte a la negociació amb Esquerra Republicana respecte al compliment dels acords d'investidura. M'ho ha semblat perquè ha dit literalment que vostè no estava a cap tipus de negociació i que, per tant, ho traslladarà. La decisió de portar els pressupostos en aquest Parlament ha estat del Govern. Vostè forma part d'aquest Govern. Vostè va aprovar aquests pressupostos. Vostè sabia que aquests pressupostos no estaven negociats amb Esquerra Republicana. I vostè sabia que aquests pressupostos per estar negociats amb Esquerra Republicana, prèviament s'havia de complir amb allò que Esquerra Republicana portem mesos i setmanes insistint, i crec que deixem molt clar, que és que hi hagi camí per recórrer per a la gestió i recaptació de l'IRPF. Sense això no hi ha negociació. Si aconseguim això, hi haurà negociació. Crec que és molt fàcil d'entendre.

Per tant, els únics responsables de que actualment estiguem en aquesta situació, en uns pressupostos no negociats i, per tant, amb uns pressupostos que a hores d'ara no s'aprovarien, és només responsabilitat del Govern de la Generalitat, és només responsabilitat seva. Perquè vostè forma part d'aquest Govern. Per tant, jo no li demano que traslladi el missatge. Crec que el missatge l'hem traslladat per terra, mar i aire. El que li demano és que s'arromanguí i treballi per aconseguir el que Esquerra Republicana demana, que és molt fàcil, és que es compleixin els acords d'investidura, que treballi per fer-ho, que convenci a qui faci falta per fer-ho, perquè si ho fa i s'aconsegueix finalment complir amb els acords d'investidura, aleshores podrem entrar a la negociació de pressupostos.

No traslladi, arromanguí's i treballi i faci la feina per fer ho. I això és el que hem dit a tots els membres del Govern durant aquesta setmana. Continuem amb la mà estesa.

Hi ha temps, fins al dia 20 no es voten les esmenes a la totalitat. Per tant, treballin i facin possible allò a què es van comprometre, que

Fitxer 12

no és cap altra cosa que la gestió i recaptació de l'IRPF per part del Govern, que a més li donarà moltes més eines per resoldre la situació social i econòmica que tenim al nostre país.

Gràcies, conseller.

El president

Gràcies, diputat. I ara serà el torn del Partit Popular amb la seva diputada, la senyora Àngels Esteller. Endavant.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies. Jo abans de res, senyor conseller, jo li vull dir una cosa que vostè sempre apel·la i diu «no, això li correspon a Economia, això li correspon a Indústria..., a Universitats». Vostè, com a conseller d'Empresa, ha de moure tots els obstacles que hi ha en uns altres departaments per assolir l'objectiu final. Vull dir, ha d'alinejar tots els actors per aconseguir els objectius. I si el pes asfixiant dels impostos impedeixen que hi hagi unes empreses que puguin tenir competitivitat, també amb la consellera d'Economia, on el propi Govern ha d'insistir perquè es rebaixin els impostos al marge que sigui o no la seva competència. És que això és importantíssim perquè quan vostè parla amb el sector veu que tots els factors de competitivitat estan dividits en departaments. L'impost és un dels principals, els costos laborals. És veritat que una part és del Ministeri, però també vostè ha d'interlocutar amb el ministeri perquè rebaixin els costos laborals que estan penalitzant tant la creació d'ocupació i que també els treballadors puguin tenir un bon salari digne, perquè una part importantíssima del salari dels treballadors i del que paga l'empresa s'ho emporta l'Estat, i per aquest motiu els treballadors no tenen salaris suficients per poder mantenir un ritme de vida adequat. I aquesta és la visió que des del grup Popular li volem transmetre i que ajudarà les empreses a tenir major competitivitat.

Nosaltres també li hem dit un tema que és important, i és que no veiem en el pressupost una política estratègica clara per millorar el que és la competitivitat i la productivitat, no? Perquè sí que hi ha línies d'innovació i programes per millorar qüestions importants, però en canvi, no veiem una política clara dirigida a incrementar la productivitat ni tampoc a millorar, a fer créixer les empreses. Perquè quan vostès fan un pressupost es posen com a objectiu «farem créixer un percentatge de petites a mitjanes, aquestes mitjanes a grans», aquest percentatge que tenen a l'hora de poder articular recursos per aconseguir aquests objectius, realment quins són? Perquè ens agradaria conèixer els objectius de productivitat empresarial que es fixen a l'hora d'aprovar un pressupost, quins objectius de fer créixer les empreses, de creixement d'empreses, quins objectius d'increment d'internacionalització... Perquè en les memòries no els hem vist aquests, potser els tenen i no ens els han reflectit. Per tant, aquesta és una de les preguntes que crec que són importants.

El pressupost de comerç és insuficient; sí que és insuficient. Vostè ara em diu «amb un altre departament i amb unes partides de crèdit...», bé, però aquí hi ha un tema molt important que també s'ha destacat i és el fet que el comerç s'ha de fer front als nous hàbits de consum i per això té uns instruments com és la digitalització, com és la professionalització del sector i el petit comerç té dificultats afegides a l'hora de poder aplicar totes aquestes noves tecnologies, a l'hora de poder tenir personal qualificat, i tot això li dificulta molt. I els APEUs, que també s'ha comentat, és un instrument que hauria d'ajudar i facilitar la captació d'atracció de persones en els eixos comercials. I els APEUs, jo ja ho he dit sempre, està mal dissenyat, la llei és dolenta, per això la prova és que no hi ha manera de que ningú aprovi un apeu. Nosaltres ja li hem dit, cal clarificar la llei i cal articular-la de manera que sigui efectiva amb els ajuntaments i amb el sector, com a mínim modifiquin-la. Ja que no articulen ni doten de pressupost per impulsar-lo millorin tot allò que sigui millorable perquè es pugui assolir l'APEU, constituir APEU.

L'ocupació, 693 milions d'euros. No és només, senyor Canadell, un tema de diners és tema d'articular un instrument perquè la formació amb la gent que està aturada sigui eficaç i efectiva i s'alineï amb les empreses. Tenim molta gent aturada que no treballa i es necessiten perfils de gent que està aturada. Escolti'm, és que no entenc

com no poden articular un sistema que això sigui efectiu perquè aquestes persones puguin treballar. Quin seguiment fan vostès, de la gent aturada? La gent aturada, hi ha molts que rebutgen llocs de treball, per què? Per què no assumeixen aquests llocs? Perquè els perfils no són adequats? És que no és només diners, és veritat que es necessitaria més dotació, però és una qüestió de formació de persones.

Per tant, amb el tema de les reindustrialització jo ja li vaig fer una interpel·lació, ja vam parlar suficientment, però en el pressupost, quins sectors es fixen vostès en el sentit de sectors estratègics que hem de prioritzar? És cert que hi ha molts i que no..., però el Govern, quin punt de partida té en quant a sectors que s'han de prioritzar? Quins són aquells motors que tenen que arrossegar i fer de locomotora?

De la innovació, això ja li faré per escrit. Transferència tecnològica, quanta part va perquè això pugui tenir la seva efectivitat? En definitiva, senyor conseller, vostè m'ha comentat el tema de la burocràcia. Això ho porta Presidència, molt bé. Escolti'm una cosa, però tota l'articulació de les memòries, de les dificultats de la indústria, això ho ha de dir des d'Indústria, perquè vostès han de dir que primen i quina normativa primen i quina és la normativa, com han de flexibilitzar la normativa, no és només fer tràmits àgils, sinó també quina és la normativa que han de flexibilitzar, com s'ha d'evitar aquesta rigidesa normativa que impedeix que les empreses creixin, i moltes altres coses que també s'han comentat, el tema de la indústria dels cràters és paradigmàtic, perquè ja porten temps..., són els que tenen la indústria química, també ens van aprovar un apartat a la moció que espero que compleixin.

En definitiva, senyor conseller, nosaltres, com deia, trobem aquest pressupost insuficient, creiem que no és suficient per donar resposta als reptes de la indústria, ni del comerç, ni del turisme que hi ha, i el que hi ha és que si es continua la tramitació, treballarem perquè això es corregeixi a pesar de que també hem presentat una esmena a la totalitat que no sé si s'aprovarà.

La presidenta

Gràcies diputada. I ara seria el torn de VOX, però el diputat abans de la comissió m'ha dit que tenia que anar a la comissió d'Economia, doncs serà el torn del Partit dels Comuns amb el seu diputat, el senyor Lluís Mijoler. Endavant.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, presidenta, i breument, espero no esgotar el temps. Jo agraeixo molt el to conseller. Agraeixo també el retorn de la meva intervenció. Evidentment, hi ha qüestions que haurem d'aterrar, com el fons sobirà, que per a nosaltres és una qüestió important, tot el que té a veure coses més enllà dels pressupostos, com el que té a veure amb el desenvolupament que s'hi referia també el diputat Canadell, el desenvolupament o la necessitat, al nostre entendre, d'una llei de polígons industrials, i com tot això ho aterrem. Però només per fer una reflexió de les intervencions que m'han precedit, tant en el torn anterior com l'actual, sobre que tothom som capaços de parlar de competitivitat, som capaços de parlar de productivitat, i quan fem això només parlem de, en general, de la capacitat d'exportació, parlem dels salaris, com parlem de la fiscalitat com a cost i no com a contribució... Però al final, en definitiva, hi ha un vector, hi ha un element amb el que si se'n parla és en negatiu, com és el de l'energia. Jo l'altre dia també li deia, conseller, però jo vull posar en valor el què és l'energia, el vector, l'energia com un element de competitivitat de la nostra indústria.

I en aquest sentit, jo els hi recomano a tots, diputades i diputats, el llibre –que no ho digui malament– *La superpotencia renovable*, el llibre del Dani Pérez, que és l'actual director de L'Energètica, de l'empresa pública d'energia de Catalunya, en el què fa una reflexió, jo crec que molt interessant, sobre quin ha de ser el camí de l'economia del nostre país i quines oportunitats suposa precisament les energies renovables com a element competitiu, tenint en compte que ara tenim la dependència dels fòssils i que aquells països que han sigut capaços de produir energia, de controlar-la i al segle XIX i XX, i a partir de la revolució industrial, és a dir, tota la industrialització ha anat acompanyada de l'energia, i qui ha controlat la industrialització és qui ha tingut precisament el control de les fonts d'energia, no? Com Espanya, i en aquest sentit, evidentment, Catalunya també és un..., pot ser una superpotència en clau de producció d'energia, i aquesta producció d'energia hauria de ser el factor que fes possible les inversions a Catalunya i la industrialització. N'hem parlat també del que seria l'equitat territorial i com podem acostar, si no cal acostar l'energia als espais de producció, sinó als espais de producció allà on es produeix energia, per tant, això és oportunitat per al desenvolupament d'altres sectors més enllà de l'àrea metropolitana i sobretot, per no dependre d'energies fòssils. I ho dic molt clarament,

no per una qüestió, com deia VOX, ideològica i de l'Agenda 2030 o per una qüestió més d'una concepció ecologista –que també– i fins i tot no per la situació d'emergència climàtica en la qual estem, sinó perquè simplement és més barat produir energia eòlica o energia solar que a importar petroli o importar carbó o importar gas. I per una qüestió, evidentment, també de sobirania. Parlàvem a l'inici, el context en què ens trobem i les incerteses que es produeix la geopolítica internacional. Tenim una oportunitat de sobirania energètica com a país que hem de desenvolupar. I això jo demano a tota aquesta comissió, i li demano, conseller, que més enllà de la seva responsabilitat com a conseller d'Empresa i Treball i en aquest sentit com a responsable de les polítiques industrials al nostre país, entomi també l'energia com un vector fonamental en la competitivitat de les nostres empreses.

Parlava la setmana passada, quan ens presentava el pacte, com aquesta relació amb el Departament de Territori pel que fa a la creació, a la generació de sòl industrial i la necessitat també d'anar de la mà amb les polítiques de sòl des del Departament d'Empresa. Jo li demano també que es participi des de transició ecològica pel que fa al desenvolupament de les energies solars. Tenim una oportunitat, torno a dir que no podem fer passos enrere amb el que se'ns està intentant colar des dels que fan negoci amb l'energia, que és el manteniment de les nuclears. Si es mantenen les nuclears, el cost del perllongament es pagarà amb tarifes i això anirà directament als costos de les empreses, perquè seran les empreses que acabaran pagant una energia més cara.

Quan parlem de polígons, polígons amb *energy ready*, que diuen, amb capacitat de connectar directament comunitats locals d'energia, autoproducció, PPAs a llarg termini que siguin competitius per a les empreses. Jo crec que tot això que ja es situa molt bé amb el Pacte Nacional per la Indústria, ho hem d'entomar i n'hem de parlar. Sempre que parlem de competitivitat i d'empresa, més enllà de parlar de salaris, de parlar de les ITs o dels..., és que em nego a dir «absentisme», perdoneu, però més enllà d'això, crec que és un element que hauríem de fer l'esforç, torno a dir, més enllà de la situació d'emergència climàtica en què ens trobem, més enllà de que ho fem des de criteris ecologistes, de parlar de l'energia com un factor competitiu.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara, per finalitzar el torn d'intervencions, el grup dels socialistes, amb la seva diputada, la senyora Conchi Jiménez. Endavant.

Conchi Jiménez Cruz

Sí, gràcies. Bé, abans que estava fent una recopilació de totes les qüestions que volia destacar del pressupost, m'havia deixat una part, i crec que l'he de mencionar també, que és la part de la digitalització que també s'ha parlat ara, la transformació digital no pot ser només per a les grans empreses. Hem d'arribar a les pimes, als autònoms i al comerç local. Impuls a la IA i a la indústria de l'espai com a peces fonamentals també d'aquest model.

Ara bé, dit això, jo havia fet un repàs. Jo el que m'agradaria és fer abans de començar per tancar el meu torn final, dues matisacions que abans no m'ha donat temps. És el diputat de Junts, que jo també li tinc estima personal, però discrepo moltíssimes vegades d'ell, és que si tant clar té això del salari, parli, que les patronals i els sindicats es poden posar d'acord encara que no hi hagi una llei, i els convenis estan per això, per millorar totes les condicions. Si vol que la gent cobri més, oye, encantats, eh?, els de l'altre costat, com ha dit vostè, o l'altre..., no sé la frase que ha dit, (*veus de fons*) els que estem a l'altra banda estarem encantadíssims de que els treballadors i les treballadores se'ls hi pugui apujar el salari i tinguin salaris molt per sobre del que ara estan cobrant.

Dit això, també a l'informe 24, 2024 de la Sindicatura de Comptes estableix entre el vint-i-set per cent i el trenta-nou per cent, més o menys del deute, és a causa del infrafinançament. Ho dic perquè està recollit, és un informe que va demanar el Parlament en el seu moment i allà estava..., i per la dada que ha donat, vostè no coincidiria, per això li ho dic, perquè s'ho pugui mirar.

Respecte a la diputada del Partit Popular. Com a socialista li dic que l'únic que està desestabilitzant i posant en perill l'ordre internacional no és el president del Govern, no és el Pedro Sánchez, és el que diu i amenaça a Veneçuela, a Groenlàndia, a Cuba, a Iran i, ara, a Espanya, aquest és l'única persona. El que fa el nostre

president, el president Sánchez, és mantenir la dignitat de la política, que crec que estem una mica curtets d'això.

I dit això, acabo la meva intervenció. Pressupost presentat per la Generalitat, 49.162 milions d'euros; un pressupost

Fitxer 13

a la conselleria d'Empresa i Treball de 1.506 milions. Sí, aquest pressupost només creix un tretze per cent respecte al 2023, però sí que és cert que també aquesta dada l'havien treballat a les reunions que hem tingut, i creix aquest percentatge més petit que la resta de conselleries, perquè l'any 2023 ja va tenir una pujada molt, molt, molt considerable i, per tant, s'ha compensat entre totes.

Prioritza l'ocupació de qualitat, la seguretat laboral, la formació contínua, impulsa la indústria, reforça la internacionalització, modernitza el comerç, recolzament al comerç de proximitat, artesanía i moda, aposta per la digitalització i vol que el creixement arribi a tot el territori, simplificació administrativa, entre un munt més de propostes. Això són només les vinculades a la conselleria d'Empresa i Treball.

És un pressupost realista basat en dades econòmiques positives, és un pressupost responsable i és un pressupost ambiciós. Per acabar, Catalunya necessita pressupostos i nosaltres no contemplem un altre escenari. El nostre grup parlamentari vol defensar aquests pressupostos, uns comptes que tenen un objectiu molt clar, consolidar el bon moment econòmic de Catalunya, recolzant que hi hagi més creixement i convertir-lo en prosperitat compartida.

El nostre grup parlamentari té com a base el model de prosperitat compartida –i repeteixo el mateix que he dit abans en la meva primera intervenció–, empreses fortes que puguin consolidar-se i créixer amb estabilitat, però també treballadors i treballadores que en la seva feina contribueixen al creixement econòmic i aquest s'ha de veure recompensat amb una qualitat de vida digna.

I dit això, i això per tancar la meva intervenció, que em queda menys d'un minut, amb aquest pressupost hi ha molta gent que es beneficiaria si s'aprovés. Hi han molts ajuntaments, a nivell general, eh? Hi han molts ajuntaments, hi han moltes

persones, hi han molts empresaris, hi han molts treballadors i hi han moltíssimes persones. I és importantíssim que Catalunya tingui aquests pressupostos i jo crec que ens hem de seure, eh?, i continuar i buscar aquesta alternativa perquè sigui una realitat. És més el que perdrem que no el que tenim... O sigui, és més el que podem perdre si no s'aproven que el que guanyarem si no s'aproven.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. I ara el torn de tornar a contestar del conseller per un temps de quinze minuts, però, evidentment, serem flexibles. Endavant.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Intentaré, presidenta, ni molt menys exhaurir-lo. Portem ja tres hores de compareixença i les senyores diputades i els senyors diputats no es mereixen estar més temps aquí escoltant aquest conseller.

Diputat Jordi Albert, començo una altra vegada amb vostè. Si no m'he explicat bé, doncs, li demano disculpes, eh? I la mà estesa. Molt contents d'haver tingut, d'haver complert acords com, per exemple, el finançament de Catalunya, com l'empresa de Rodalies i amb l'esperança que no sigui el darrer. I, en qualsevol cas, dir-li que, efectivament, diagnosi i raons i solucions que estem intentant que es posin a disposició dels ciutadans el més aviat possible.

Diputada Esteller, vostè sap que jo amb vostè m'hi entenc molt, que arribem a conclusions, malgrat la diferencia, bàsicament en tema fiscal. Sempre li he dit que vostè i jo la diferència és com interpretem el tema de la fiscalitat progressiva del nostre país.

El que sí que ha d'entendre que em costi d'assumir, malgrat la bona voluntat d'entesa que tinc amb vostè, és que em reclami que jo pugui contestar qüestions de salut, d'educació, de seguretat, d'agricultura, d'exterior, de presidència, d'economia. Perquè no sé, no m'imagino jo que, per exemple, la senyora Cospedal en el seu moment fos capaç de contestar alguna cosa d'agricultura i no m'imagino jo que ningú es plantegés de demanar-li, per centrar una mica el debat.

I quant al tema de la burocràcia, el que demanava vostè ja ho estem fent. És a dir, jo el que he volgut dir-li i probablement no m'hagi explicat prou bé, segurament ha sigut això, és que la partida econòmica, la quantificació del cost que costarà en aquest any 26 la feina que s'hagi de fer per desburocratitzar al màxim l'administració catalana, que està molt burocratitzada, es porta des d'allà.

Ara, la incidència –que és el que vostè ha demanat després– en relació amb les qüestions que afecten el nostre departament, i tant que influïm i de forma especial el secretari i els secretaris sectorials que ens acompanyen, que són els que diuen: «Ens fa falta reduir aquest termini, ens fa falta treure aquest permís», i amb això hi incidim, ja li dic jo, de forma directa. I no tindrè cap mena d'inconvenient en explicar-li d'una forma més estesa quan sigui necessari, eh?

Ha parlat també de quins sectors en el pacte nacional de la indústria. Per cert, pacte nacional de la indústria, que abans s'ha fet alguna pregunta que no he contestat, però per oblit. Algú ha preguntat com queda el pacte nacional per la indústria en aquest pressupost.

El pacte nacional per la indústria és pluri en partida doble, és plurianual, 26, 27, 28, 29 i 30, cinc anys, i és pluridepartamental, vuit departaments, d'on Empresa n'és un, eh? Per tant, quan vostès em demanin, quan es comenci a executar, algo que encara no ha nascut, eh?, que ningú es porti a confusió. Encara no s'ha signat entre el Consell Català de l'Empresa i el president de la Generalitat. S'ha de fer, si no em falla la informació, la setmana vinent. Però quan comenci a funcionar i quan es comenci a executar, és una qüestió que, hi insisteixo, s'ha de dividir en cinc anys i en vuit departaments de la Generalitat.

I quins sectors, em demanava vostè. Li divideixo en dos. Un, manteniment dels sectors tradicionals. Queda molt bé quan parlem sempre de les noves tecnologies, de la intel·ligència artificial. Tot això ens agrada a tots una barbaritat. I dels semiconductors, eh? A tothom ens agrada parlar molt, però ningú hauria d'oblidar preservar de la crisi que està tenint la química, la siderúrgia, la metal·lúrgia, el tèxtil, absolutament tots els sectors, la salut, que tenim en el nostre país.

Per tant, sectors tradicionals s'han de mantenir, s'han de preservar, s'han de fer créixer. I, evidentment, una dedicació als sectors disruptius, noves tecnologies, xips, semiconductors, espai, drons, tots aquests nous sectors.

I ja que parlo d'espai i drons, senyor Canadell, no estic d'acord quan ha dit que no veu qüestions en polítiques digitals. Ens acompanya la secretària de Polítiques Digitals, la Maria Galindo. Estratègia 2026-2030, per tant, també plurianual a cinc anys vista, d'intel·ligència artificial, 1.000 milions –1.000 milions d'euros–, eh? 8... No, ara m'estava confonent, ara m'estava anant a l'espacial. 1.000 milions d'euros en aquests cinc anys en intel·ligència artificial.

Una qüestió que no té a veure amb l'estratègia, però que sí que hi està relacionada, l'aposta per tenir una gigafactoria a Móra la Nova. Redistribució territorial, de la creació d'ocupació, la possibilitat, si el tema tira endavant –això ja sap vostè que depèn d'Europa–, doncs, de ser capaços de generar una economia circular a Terres de l'Ebre, que serà molt important.

I després una segona estratègia també amb la mateixa mirada temporal de cinc anys vista fins a l'any 2030 de l'espai, amb una dotació inicial de 40 + 7,5 milions d'un fons que s'ha creat, que gestiona Avançsa, amb una pretensió que hi hagi una mobilització pública de 150 milions d'euros d'aquí a l'any 2030. Però, sobretot, i de forma molt especial, i això vostè ho entendreà més que ningú, amb la voluntat que hi hagi una col·laboració publicoprivada que deixi en una petita quantitat aquests 150 milions públics a què volem arribar l'any 2030.

Amb vuit satèl·lits que s'han de llançar a l'espai amb una doble mirada. Una, quant a connectivitat, ser capaços de millorar la connectivitat del nostre país. Ja sabem que l'autèntica connectivitat ens arribarà a Catalunya no per terra, sinó per l'aire, eh? I, per tant, amb aquesta política espacial, hi ha, sense cap mena de dubte, aquesta pretensió.

I una altra, dividir pràcticament al cinquanta per cent aquestes vuit sortides a l'espai amb la intenció de poder observar la terra. Per què? Tots som conscients de l'evolució que està tenint el canvi climàtic exponencial i, per tant, de l'obligatorietat que tenim els governs de ser capaços de prevenir tempestes, ventades, incendis i tantes altres qüestions que tenen relació amb, hi insisteixo, aquest canvi climàtic.

Aquestes dues coses, diputat Canadell, estan no a Empresa, estan a Polítiques Digitals. I jo penso que és de rebut assumir que són importants, que són rellevants, que difícilment trobarem exemples anteriors d'aquesta magnitud amb intel·ligència artificial. Vostè em dirà: «Perquè no existia». És veritat, fa deu anys no existia la intel·ligència artificial. Ara sí.

Tampoc existia una aposta clara per part de Catalunya inserida en l'estratègia europea i espanyola de l'espai tan important. Li vull recordar el creixement que han tingut en els darrers mesos, any o anys empreses com Sateliot, com Open Cosmos, com Pangea, que fan que puguem dir, literalment, que estem al capdavant de les empreses en matèria espacial.

I això és una realitat. I estan aquí a Catalunya. I han crescut, doncs, gràcies a aquestes polítiques i a un acompanyament públic i a la seva iniciativa privada. Un exemple claríssim de col·laboració publicoprivada.

I el que ha dit vostè del personal qualificat, se li ha escapat formació professional. Sempre ho dic, formació professional, tots crec que han dit en alguna ocasió en seu parlamentària que els hi agradaria que estigués en aquest departament, però no ho està. I com que no ho està, doncs, no puc dir el que penso ni tan sols perquè crec que seria, doncs, introduir-me o immiscir-me en una competència que no és meva.

Sí que és veritat, quan vostè diu: «la manca de personal qualificat», que això no és un debat perquè jo li expliqui avui amb els sis minuts que em falten. El personal qualificat, la manca de personal qualificat, la manca de personal en termes generals és, i amb això, segurament, hi estarem d'acord, és un dels dos o tres problemes més importants que tenim a Catalunya, i hi torno una altra vegada, i a Espanya i a Europa. I ara li vaig a dir una altra cosa, i al món.

Perquè miri's vostè els índexs de natalitat que hi ha a Catalunya, a Espanya i al món. Miri's això. I veurà que aquí no arribem a un fill o filla per família o per mare, no sé quin ha de ser el terme adequat, però veurà que passa exactament el mateix a Europa i que passa exactament el mateix a països on hi havia un índex de procreació increïble i que ara l'han reduït pràcticament a la meitat.

Per tant, aquest és un debat que, si vostè ho considera, jo no tinc problema en què algun dia el puguem parlar aquí com a monogràfic, perquè li ben asseguro que és

una dificultat que no és només de Catalunya, que no és només d'Euskadi, que no és només de Madrid, que no és només d'Europa i que no és només del món. Tenim un autèntic problema. I també podríem parlar de la robotització, d'altres qüestions que hauran d'incidir en aquesta solució.

Per tant, no podem intentar donar solucions a un problema actual amb mesures que haguessin sigut positives fa vint anys, perquè també fa vint anys a Catalunya eren 6 milions de persones i ara en són 8 –i ara en són 8. Aquesta és la realitat. Per tant, és un debat molt extens que, ho reitero, crec que algun dia l'hauré de portar en seu parlamentària.

I, segurament, més enllà d'una interpel·lació bilateral –segurament, més enllà d'una interpel·lació bilateral– i amb la possibilitat que tots els grups parlamentaris puguin dir la seva amb la voluntat de generar un relat o un debat que sigui positiu.

Pujar els salaris? Li ha contestat la diputada Jiménez. Però és que jo hi estic d'acord, però és que hi estic d'acord al cent per cent, igual que ella, igual que crec que tothom. Estem d'acord en apujar els salaris, però vostè fa una trampa. La negociació col·lectiva vostè es pensa que la pot dominar un govern. No és veritat. Però és que, a més, el que em sap greu és que vostè ho sap.

No senyor, no senyor. No hi ha cap norma que permeti a un Govern, a un conseller de Treball, a un ministre o ministra de Treball, dir-li als interlocutors, als actors del conveni –per tant, a la patronal i als sindicats, que defensen els interessos de la patronal i els sindicats–: «el teu conveni ha de tenir aquest mínim». No.

És una negociació en la qual l'autonomia de la voluntat –una de les primeres coses que s'estudien en dret– és la que regeix aquesta negociació. A no ser –a no ser, a no ser– que aquestes dues persones determinin una cessió de competències a un mediador i que l'hi diguin: «Escolta'm, posa-ho tu si no ens posem d'acord». I això vostè ho sap.

Com se li acut a vostè dir en seu parlamentària que jo tinc la legitimació de dir-li al sector, m'invento, de l'automoció que el salari més baix ha de ser de 1.700 euros. M'ha semblat entendre que vostè deia que jo deixava les meves funcions d'incidir en una negociació col·lectiva, i crec que no puc. Li asseguro que no he sigut capaç de trobar la fórmula per fer-ho. En qualsevol cas, és un tema que portem un any i mig

parlant, que podem seguir madurant i tant de bo que siguem capaços d'arribar a trobar una solució.

I diria que falta el senyor Mijoler dels Comuns. Doncs, miri, en el *Consejo Interterritorial* que es va fer aquí fa quinze dies amb la resta de consellers d'Empresa o d'Economia, hi han títols diferents, no?, o noms diferents de conselleries, de les disset comunitats en van venir quinze, si no em falla la memòria, va haver-hi un torn obert de paraules en el qual tothom

Fitxer 14

va exposar, exposava quina era la seva màxima preocupació. Unanimitat, primer tema, energia. No va haver-n'hi ni un que no comencés per dir que teníem un problema greu –alguns amb una certa vehemència–, doncs, amb el tema de l'energia. Per tant, vostè acaba de tocar el moll de l'os. És real. És a dir, el sector químic és el que més identifica la pèrdua de competitivitat que hi ha per manca d'energia, d'una banda, i per un preu que no pot competir amb altres mercats que tenen una facilitat, mercès a una gran aposta per les renovables, que tinguin un preu molt inferior.

Això també penso que és un tema molt rellevant en el qual, sense tenir competències, hauríem de també tenir un debat serè crec que entre tots, perquè realment això sí que empobreix la nostra economia. És a dir, el no tenir una solució real que permeti que les nostres empreses, de tots els sectors, tinguin accés a una economia a un just preu i que tinguin accés a l'energia i que, per tant, puguin desenvolupar aquella activitat econòmica a la qual es dediquen, és un dels problemes més importants.

I ja li vaig dir crec que fa dos setmanes, si no em falla la memòria, que a mi regular el tema dels polígons industrials em sembla bé. I em sembla molt bé, perquè és evident que hi ha hagut una desatenció no només a Catalunya, però a Catalunya també, per mobilitzar sòl industrial.

I també és veritat –i que crec que això ho ha dit el senyor Canadell– que hi ha molts polígons industrials que estan no desfasats ni abandonats, segurament trobaríem

qualificatius encara més durs. I això és una realitat. Hi han polígons industrials que tots coneixem que lo més possible que pot passar a un camió quan entra a descarregar és que punxi roda, eh?, i que, a més, no tenen fibra òptica. I que, per tant, és evident que això cal regular-ho. Perquè, si no, per la mateixa raó que hem de ser capaços de trobar un punt per solucionar un problema molt complicat, que és el de la mà d'obra, també li dic que difícilment tindrem activitat econòmica si no sabem on ubicar-la.

Per tant, això també li compro i crec que és una cosa, com la que hem dit abans de començar a aterrar –que ha sigut l'expressió que vostè ha expressat–, el tema del fons sobirà, que vostè em reclama des del dia u que ens vam conèixer. Crec que aquest assumpte és també d'una rellevància molt important que siguem capaços de tirar endavant, amb vostè i amb la resta de grups, per ser capaços de mobilitzar un sòl que a dia d'avui és imprescindible.

Jo crec que no em deixo a ningú. Ja està, presidenta. Moltes gràcies. I si no hi ha...

La presidenta

Doncs bé, donaríem per finalitzada..., amb l'agraïment tant al conseller d'Empresa i Treball com al secretari general, també, d'Empresa i Treball. Moltes gràcies per les vostres explicacions. Gràcies a tots els grups parlamentaris.

I aixequem la sessió. Bona tarda a tothom.

La sessió s'aixeca a...